

Gjeringene til
Vår Saktmodige Gud

Den Herlige Gryningen av en Ny Dag

over Guds Karakter

Jay A. Schulberg

Gjeringene til Vår Saktmodige Gud

Den Herlige Gryningen av en Ny Dag
over Guds Karakter

Tesen for en ikke-voldelig Gud:

En studie som utfordrer misforståelser

om Gud og tilbyr et oppmuntrende

alternativt perspektiv

Jay A. Schulberg

Alle rettigheter er reservert. Ingen deler av denne boken kan brukes eller reproduseres på noen måte, verken grafisk, elektronisk eller mekanisk, inkludert fotokopiering, innspilling, opptak eller ved bruk av ethvert informasjonslagrings- og innhentingssystem uten skriftlig tillatelse fra forfatteren. Dette gjelder ikke korte sitater brukt i kritiske artikler og anmeldelser.

Bibelsitatene er hentet fra King James versjonen av Bibelen.

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiee, etter beste evne¹.

Bibelsitater på norsk er hentet fra Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjemlestad, 2003.

På engelsk er tittelen til boken: *Acts of our gentle God*. For å laste ned en gratis kopi av den eller audiofilen, se: <http://fatheroflove.info>

1 Hvis noen ønsker å forbedre oversettelsen, er de hjertelig velkomne til det. I så fall, vennligst kontakt oss på: fatheroflove-norway.com

Innholdsfortegnelse

Har du noen gang undret deg?.....	5
1. Har det virkelig noe å si?.....	7
2. Vårt perfekte mønster.....	9
3. Vår kilde til liv.....	11
4. Skapt i Hans bilde.....	13
5. Mesterbedrageren.....	15
6. Hva er synd?.....	17
7. Hvorfor finnes det en djevel?.....	20
8. Den ødeleggende slangen.....	26
9. Jobs fangenskap.....	29
10. Hvorfor vi feiltolker Bibelen.....	34
11. Hvorfor vi misforstår Gud.....	36
12. Hvordan Gud ødelegger.....	40
13. Hva er Guds sinne?.....	42
14. Hvordan Gud fører krig.....	52
15. Sodoma og Gomorra.....	55
16. Hva med flommen?.....	57
17. Korsets vitnesbyrd.....	62
18. Gud er ikke en tyrann.....	64
19. Vår Skaper og Opprettholder.....	71
20. Hvordan kan vi ha evig liv?.....	76
21. Bør vi frykte dommen?.....	82
22. Hvordan ser Guds dom ut?.....	90
23. Gud er ydmyk.....	94
24. Gud er en tjener, ikke en slavemester.....	97
25. Gud elsker deg ubetinget.....	100
26. Guds rike.....	102
27. Gud tilbyr oss sann frihet.....	106
Oppsummering.....	110

Forord

Har du noen gang undret deg?

I juridisk språkbruk kalles en katastrofe som utelukkende skyldes naturkreftene og som ikke med rimelighet kunne ha vært forhindret, for en *gjerning fra Gud*. Denne frasen er ofte inkludert i forsikringsbevisene. Hvor har vi fått ideen om at Gud er ansvarlig for dårlige ting som skjer i vår verden? Avgjør Han vilkårlig når og hvor hendelser som tornadoer, jordskjelv, orkaner, flom og andre naturkatastrofer inntreffer? Gjør Gud noe for å få disse tingene til å skje? Manipulerer Han naturen for å frembringe det ønskede resultatet? Og hvorfor gjør Han ikke mer for å forhindre lidelse i vår verden? Til slutt, var Gud ansvarlig for volden vi leser om i Bibelen? Bruker *Han* selv vold?

Bibelen gir oss svarene på disse spørsmålene, men vi må se under overflaten for å finne dem. Vi må også være villige til å høre hva Gud sier om seg selv og hvordan Han virker, selv om det utfordrer troen vi har om Ham.

Denne boken vil undersøke Guds karakter som åpenbart i Bibelen—hva Hans gjerninger er, og like viktig, hva de ikke er. Mange tror at Gud elsker oss når vi følger Hans regler, men blir forarget over våre forseelser og straffer dem som går imot Hans befalinger. Hensikten med denne studien er å vise fra Bibelen at Gud *aldri* har opptrådt som en ødelegger, men kun som en Skaper, Opprettholder og Frelser.

Men den visdommen som er ovenfra, er først ren, dernest fredelig, hensynsfull, villig til å ta imot innstendig bønn, full av barmhjertighet og gode frukter, den gjør ikke forskjell og den er uten hykleri.

—Jakobs brev 3:17

1. Har det virkelig noe å si?

Hvorfor er det viktig å vite hvordan Gud er? Har det virkelig noe å si hva vi tenker om Gud? Spiller det noen rolle om vi i det hele tatt tenker på Ham? Svarene på disse spørsmålene ligger til grunn for *alt* som er verdt å vite. Det vi tror om Gud og Hans karakter, bestemmer *vår* egen karakter—og *vår* karakter er mer verdifull enn all den materielle rikdom som denne verden har å by på.

Jesus sa: "Jeg og Min Far er ett" (Johannes 10:30). Gud Faderen og Guds Sønn er *ett* i hensikt—*ett* i karakter. Deres forhold er preget av fullkommen harmoni. Forfatteren av Hebreerbrevet erklærer at Jesus er for Gud Faderen "avglansen av Hans herlighet og det uttrykte bilde av Hans person" (Hebreerbrevet 1:3). Guds herlighet er mer enn bare Hans prakt; det er Hans karakter. Da Moses ba Gud om å vise ham sin herlighet, gikk Gud forbi framfor Moses og forkynte sin karakter:

Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rik på godhet og sannhet, Han fastholder barmhjertighet mot tusen slektledd, og Han tilgir syndeskyld og overtredelse og synd. (2. Mosebok 34:6–7)

Å kjenne Gud slik Han *virkelig* er, forsoner oss med Ham. Denne kunnskapen er helbredende og livgivende. Hør hva Jesus sa i sin bønn til sin Far: "Og dette er det evige livet, at de kan kjenne Deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, Ham som Du har sendt" (Johannes 17:3). Jesus demonstrerte med sine ord og sitt liv nøyaktig hvordan Gud Faderen er. Han sa: "Sannelig, sannelig, Jeg sier dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men det Han ser Faderen gjøre; for det Han gjør, gjør Sønnen likedan" (Johannes 5:19).

Når vi vet at Gud *konsekvent* er kjærlig og barmhjertig, vil vi bli dratt til Ham i kjærlighet og tillit. Vi er trygge på Guds kjærlighet og gode vilje mot oss til enhver tid, fordi Hans *aldri* forandrer seg. Gud erklærer i Malaki 3:6: "For Jeg er Herren, Jeg forandrer Meg ikke." Han er ikke foranderlig slik vi er. Vi kan være snille, kjærlige og omtenksomme så

lenge vi blir behandlet rettferdig og med respekt, men når vi møter dem som sårer oss, er vi tilbøyelige til å bli sinte og ønske å gjengjelde. Gud reagerer *aldri* i sinne eller med gjengjeldelse.

Guds Ord bekrefter at Jesus ikke forandrer seg, og det gjør heller ikke Faderen: "Jesus Kristus er den samme i går og i dag og for alltid" (Hebreerbrevet 13:8). "All god gave og all fullkommen gave er ovenfra, og den kommer ned fra lysenes Far, hos Ham er det ingen ustabilitet eller antydning til forandring" (Jakobs brev 1:17). Også disse ordene forsikrer oss om at vår saktmodige Gud *ikke* har en voldelig side.

Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss og vi så Hans herlighet, den herlighet som Den enbårne har fra Faderen, full av nåde og sannhet.

—Johannes 1:14

2. Vårt perfekte mønster

I hjertet av Bergprekenen gir Jesus oss det perfekte mønsteret for hvordan vi skal leve i en fiendtlig verden:

Dere har hørt at det har blitt sagt: "Du skal elske din neste og hate din fiende." Men Jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som ondskapsfullt utnytter dere og forfølger dere, så dere kan være barn av deres Far som er i himmelen; for Han lar sin sol gå opp over den onde og den gode, og Han lar det regne over den rettferdige og den urettferdige. For hvis dere elsker dem som elsker dere, hvilken lønn har dere for det? Gjør ikke til og med tollerne det samme? Og hvis dere bare hilser på deres brødre, hva mer enn andre gjør dere da? Gjør ikke til og med tollerne det samme? Derfor skal dere være fullkomne, slik deres Far som er i himmelen er fullkommen. (Matteus 5:43–48)

Hva lærer dette skriftstedet oss om Gud? Jesus sier: "Elsk deres fiender", og følger opp med: "så dere kan være barn av deres Far som er i himmelen", og Han avslutter med: "Vær derfor fullkomne, slik deres Far som er i himmelen er fullkommen." Jesus ber oss om å behandle våre fiender på samme måte som vår himmelske Far behandler sine fiender. Han vil at vi skal forstå at de opphøyde prinsippene Han fremsetter for oss i Bergprekenen, *bare* er oppnåelige når vi ser at de stammer fra Gud selv.

I Jesu liv finner vi vårt perfekte mønster for hvordan vi skal behandle våre fiender. Ikke en eneste gang gjengjeldte Han dem som gjorde Ham urett. Fra Han ble forrådt og arrestert til Hans korsfestelse, da Han ba om tilgivelse for sine forfølgere—"Far, tilgi dem; for de vet ikke hva de gjør" (Lukas 23:34)—viste Han bare kjærlighet.

Da Jesus ikke var velkommen i en samaritansk landsby, tenkte Hans disipler Jakob og Johannes at landsbyen burde ødelegges av ild: "'Herre, vil Du at vi skal befale ild å komme ned fra himmelen og fortære dem, slik som Elia gjorde?'" Men Han snudde seg og refset dem og sa: 'Dere vet ikke

hva slags ånd dere er av. For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse dem" (Lukas 9:54–56).

Den beste måten for oss å vite hvordan Gud er, er ved å studere Jesu liv. Han drepte aldri noen eller truet med å gjøre det. Jesus skadet aldri noen. Han fordømte aldri noen. Da Filip, på vegne av disiplene, ba Jesus om å vise dem Faderen, svarte Han:

Så lenge har Jeg vært hos dere, og likevel har du ikke kjent Meg, Filip? Den som har sett Meg, har sett Faderen; så hvordan kan du da si: Vis oss Faderen? Tror du ikke at Jeg er i Faderen og Faderen i Meg? De ord som Jeg taler til dere, taler Jeg ikke av Meg selv; men Faderen, som bor i Meg, Han gjør gjerningene. (Johannes 14:9–10)

Når vi nå skal ta fatt på en studie som vil utfordre den teologiske status quo, la oss bestemme oss for å holde Jesu ord og Hans perfekte eksempel i forgrunnen av våre tanker.

3. Vår kilde til liv

Etter å ha gjort et forarbeid for å etablere sannheten om at Gud konsekvent er kjærlig, vil vi nå se nærmere på Guds gjerninger i Bibelen som ser ut til å være det motsatte av de prinsippene Jesus har lært oss. I Jesajas bok finner vi dyp innsikt om Guds veier og tanker:

For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke Mine veier, sier Herren. For som himlene er høyere enn jorden, så er Mine veier høyere enn deres veier, og Mine tanker høyere enn deres tanker. (Jesaja 55:8–9)

Guds veier og tanker er uendelig mye høyere i hensikt og karakter enn våre veier og tanker. Denne definitive sannheten om Gud er vanskelig for oss å forstå. I vår besluttsomhet for å rettferdiggjøre oss selv, forestiller vi oss at Gud er som oss. Vi blir sinte, så vi tenker at Gud blir sint slik vi blir. Vi blir dratt mot å hevne oss når vi blir krenket, så vi tenker at Gud må ha den samme tilbøyeligheten til å hevne seg når Han blir krenket. Gud forteller oss noe annet:

Dette har du gjort, og Jeg tidde; du tenkte at Jeg var akkurat slik som deg; men Jeg vil irrettesette deg, og stille dem opp i rekkefølge framfor dine øyne. (Salmene 50:21)

Da Gud skapte vår verden, hadde Han ikke tenkt at den skulle fungere på egen hånd. Hvis Gud ikke var involvert i vår verden, ville det ikke bare være i strid med Hans hensikt, det ville også bety at livet ikke kunne fortsette på vår planet—"for i Ham er det vi lever og beveger oss og har vår eksistens" (Apostlenes gjerninger 17:28). Gud opprettholder oss i hvert åndedrag vi tar.

Gud er Kilden til og Opprettholderen av alt liv. Det er imidlertid én ting som kan skille oss fra Ham—synd. Men hva er synd? Vi tenker ofte på synd som de dårlige tingene vi gjør, eller som det å bryte Guds bud. Tanken er at synd på en eller annen måte kan kvantifiseres, og at noen av oss har mye av den, mens andre har mindre eller til og med veldig lite. I Bibelen lærer vi at de dårlige tingene vi gjør, er symptomer på en dypt forankret

sykdom vi alle har arvet fra våre første foreldre. Denne sykdommen er å tro på løggen om at Gud bare ser til sitt eget beste. Denne djevelens løgn ble overlevert til menneskeslekten i Edens hage, og den har forvrengt vårt bilde av Gud siden den gang.

Da Gud skapte Adam og Eva og plasserte dem i hagen, fikk de én begrensning—og bare en:

Og Herren Gud befalte mennesket og sa: "Av hvert tre i hagen kan du fritt spise, men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke spise, for den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø." (1. Mosebok 2:16–17)

Det er lett å forstå hvorfor Gud plasserte "livets tre" (1. Mosebok 2:9) i hagen, men det er vanskelig for oss å forstå *hvorfor* Han plasserte "treet til kunnskap om godt og ondt" i dette perfekte miljøet. Ved første øyekast ser vi kanskje tilstedeværelsen av dette treet, med advarselen mot å spise av det, som en invitasjon til katastrofe.

4. Skapt i Hans bilde

I 1. Mosebok finner vi vår arv: "Da sa Gud: 'La Oss danne mennesker i Vårt bilde, etter Vår likhet;' ... Så skapte Gud mennesket i sitt eget bilde; i Guds bilde skapte Han ham; til mann og kvinne skapte Han dem" (1. Mosebok 1:26–27). Hva vil det si å være skapt i Guds bilde, og hva *er* Guds bilde? Vi vil oppdage hva Guds bilde er når vi finner en definisjon som beskriver hvem Gud er. Den nøyaktige definisjonen finnes i 1. Johannes 4:8: "Gud er kjærlighet." Legg merke til at verset ikke bare sier "Gud *er* kjærlig", som om *kjærlighet* er en av Hans mange egenskaper, men det står ganske enkelt: "Gud *er* kjærlighet." Alt annet vi kan vite om Gud, må være i harmoni med denne definisjonen. På samme måte som Gud er fullkommen, kan vi derfor med rimelighet konkludere med at Guds kjærlighet også må være fullkommen, uten et snev av egeninteresse. Dessuten må Hans kjærlighet være *uforanderlig*, slik Han selv er uforanderlig.

Hvis vi er skapt i Guds bilde, da må vi være skapt av Gud for å *oppleve* kjærlighet. Kjærlighet, for å *være* kjærlighet, kan ikke dikteres eller på noen måte tvinges. Den kan bare gis fritt som et valg. Dette er lett å forstå hvis vi forestiller oss en kjærlighetshungrig person med en ladet pistol som går om bord i en buss og krever kjærlighet fra passasjerene under trusler om å drepe dem. Ville denne metoden generere kjærlighet?

Sett at vi prøvde en mindre drastisk måte å oppnå kjærlighet på ved å bygge en robot som var programmert til å si «Jeg elsker deg» når vi kommer i nærheten av den. Ville dette resultere i et tilfredsstillende og meningsfylt kjærlighetsforhold? Kan disse metodene som ikke ville sikre oss kjærlighet, fungere for Gud?

La oss gå tilbake til Edens hage og det gåtefulle forbudte treet. Hvis Gud ikke hadde skapt dette treet, ville det da ha vært mulig for menneskene å elske slik Gud elsker? For at kjærlighet skal *være* kjærlighet, må den gis fritt. For at kjærlighet skal kunne gis fritt, må vi også ha friheten til *ikke* å elske. Kjærlighet er alltid et valg; kjærlighet kan ikke befales eller tvinges frem.

Hvis Gud hadde skapt våre første foreldre og plassert dem i hagen uten å gi dem en konkret mulighet til å velge å *ikke* elske og stole på Ham, ville det ikke ha vært mulig for dem å elske slik Gud selv elsker. På samme måte som Gud er vår kilde til liv, er Han også vår kilde til ekte kjærlighet—liv og kjærlighet er uadskillelige. Å være skapt i Guds bilde gir hver og en av oss potensialet til å bli en kjærlig venn av vår Skaper.

Gud plasserte ikke treet til kunnskapen om godt og ondt med forbudet mot å spise av det som en vilkårlig test på vår lydighet mot Ham, men som en forsikring om at Han verdsetter vår valgfrihet så høyt at Han var villig til å ta risikoen for at vi *kunne* velge å vende oss bort fra Ham. Når vi forstår årsaken til at Gud plasserte det forbudte treet i hagen, vil vi ikke beskyldde Ham for å være en egoistisk diktator. Det var imidlertid én som *var* klar til å anklage Gud for nettopp det.

5. Mesterbedrageren

Nå var slangen listigere enn noe annet dyr på marken som Herren Gud hadde dannet. Og han sa til kvinnen: "Ja, har Gud sagt: Dere skal ikke spise av noe tre i hagen?" Og kvinnen sa til slangen: "Vi kan spise av frukten på trærne i hagen, men om frukten på det treet som står midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke spise av den, og heller ikke røre den, ellers skal dere dø." Da sa slangen til kvinnen: "*Dere skal sannelig ikke dø. For Gud vet at på den dagen dere spiser av det, da skal deres øyne bli åpnet, og dere skal bli som guder og kjenne² godt og ondt.*"

—1. Mosebok 3:1–5 (kursiv tilføyd)

Aller først må vi avklare identiteten til denne snakkende slangen. Hvem er denne slangen? "Så ble den store dragen kastet ut, den gamle slangen, han som kalles Djevelen og Satan, han som bedrar hele verden; han ble kastet til jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med ham" (Åpenbaringen 12:9). Eva snakket ikke bare med en intelligent slange, men med Satan—mesterbedrageren selv.

Ved subtile antydninger beskyldte slangen Gud for å lyve for Adam og Eva og for å holde noe godt tilbake fra dem. Dessuten, hvis de bare spiste av frukten, ville deres øyne bli åpnet, og de ville bli som "guder og kjenne³ godt og ondt." Hvem valgte kvinnen å tro på, Gud eller Satan?

Og da kvinnen så at treet var godt å spise av, og at det var en lyst for øynene, og et attråverdig tre siden det kunne gjøre en vis, tok hun av frukten og spiste. Hun gav også til sin ektemann som var hos henne, og han spiste. Da ble øynene åpnet på dem begge, og de skjønnte at de var nakne; og de flettet sammen fikenblad og laget seg forkler. Og de hørte røsten fra Herren Gud som vandret

2 Jeg har byttet ut ordet "skjelne mellom" med "kjenne", som blir mest tro mot originalteksten i den engelske King James Bibelen, som bruker ordet "knowing".

3 Se forrige fotnote.

i hagen på den svale tiden av dagen, og Adam og hans hustru gjemte seg for nærværet av Herren Gud mellom trærne i hagen. Da kalte Herren Gud på Adam og sa til ham: "Hvor er du?" (1. Mosebok 3:6–9)

Da Adam og Eva spiste av det forbudte treet, ble øynene deres åpnet (de ble selvbevisste), og de forsøkte å gjemme seg for Gud. Hva var Guds svar? Han kom og lette etter dem. Hans første ord var: "Hvor er du?" Han søkte forsoning med sine nå fremmedgjorte barn.

For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var kommet bort.

—Jesus (Lukas 19:10)

6. Hva er synd?

Nå, tilbake til spørsmålet: hva er synd? For å finne den riktige definisjonen, er det viktig at vi først identifiserer nøyaktig hva som gikk galt ved "treet til kunnskap om godt og ondt." I 1. Mosebok 3:6 så kvinnen tre ønskelige egenskaper ved treet:

1. "Treet var godt å spise av." På overflaten kan dette se ut til å være sant, hvis det ikke var for det faktum at treet var forbudt som matkilde. Problemet var ikke frukten i seg selv, men at kvinnen nå betraktet den som *god*.

2. Treet var "en lyst for øynene." Alt Gud skapte i hagen var fullkomment, og derfor ville treet faktisk være "en lyst for øynene." Kvinnen så enda en *ønskelig* egenskap ved treet.

3. "Et attråverdig tre siden det kunne gjøre en vis." Er det sant? Hadde dette treet mystiske egenskaper? Hadde slangen rett? Ville det *virkelig* være ønskelig å ha kunnskap om godt og ondt? Og hva betyr det å ha kunnskap om godt og ondt? Er det bare å tilegne seg informasjon?

Verset avsluttes med: "hun tok av frukten og spiste. Hun gav også til sin ektemann som var hos henne, og han spiste." Dette blir ofte forstått som menneskehetens første synd, men *hva* er synden? Hva kom først—å spise av frukten eller å tro på slangens løgn om Gud?

Det primære problemet var da Eva trodde på slangens løgn om at Gud på egoistisk vis holdt noe godt tilbake fra dem. Synd er ikke bare selve gjerningen, som om synd er et kvantifiserbart stoff. Synd er dypest sett en patologisk tilstand i sinnet som ser Gud som en som er selvsentrert, og dermed kan ikke stole på Ham.

Synd kan sammenlignes med en sykdom. Enhver sykdom har en underliggende årsak, for eksempel en bakterieinfeksjon, en metabolsk forstyrrelse eller en svikt i immunsystemet. Disse primære årsakene resulterer i ett eller flere symptomer: feber, kvalme, smerter, svimmelhet, slapphet, og så videre. Når det gjelder synd, er den primære årsaken at vi

tror på løgner om Gud og dermed fjerner oss fra Ham, hvis kjærlighet er andre-sentret. Våre ytre *synder* (symptomene) er et resultat av å tro at Gud er selvopptatt (den patologiske årsaken). I sin samtale med de skriftlærde og fariseerne, brukte Jesus denne analogien om synd som en sykdom som trenger helbredelse:

Da de skriftlærde og fariseerne så Ham spise sammen med tollere og syndere, sa de til Hans disipler: "Hvordan kan det ha seg at Han spiser og drikker sammen med tollere og syndere?" Da Jesus hørte det, sa Han til dem: "De som er friske trenger ikke lege, men *de som er syke*. Jeg er ikke kommet for å kalle de rettferdige, men *syndere* til omvendelse." (Markus 2:16–17, kursiv tilføyd)

Synd er dødelig fordi den skiller oss fra Gud, Kilden til alt liv. I denne atskillelsen som oppstår, er det aldri Gud som skiller seg fra oss—det er alltid vi som skiller oss fra Ham. Adam og Eva ble reddet for Gud i stedet for Satan—den de *burde* ha fryktet. Etter at de hadde spist av frukten, sier Bibelen: "Adam og hans hustru gjemte seg for nærværet av Herren Gud mellom trærne i hagen" (1. Mosebok 3:8). Vi har gjemt oss for vår saktmodige Gud siden den dagen.

Vi gjør klokt i å merke oss at da Gud advarte Adam og Eva mot å spise av det forbudte treet, sa Han *ikke*: "Den dagen du spiser av det, vil Jeg drepe deg." Han sa: "Den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø." Da mannen og hans hustru spiste av treet, begynte dødsprosessen i dem den samme dagen idet de skilte seg fra sin Livskilde. Det er synd (å tro på løgner om at Gud er egoistisk og upålitelig) som er dødelig, ikke Gud: "For syndens lønn er døden" (Romerbrevet 6:23). Gud er ikke i synd-bransjen, og Han betaler ikke syndens lønn.

Det er også tydelig at da Adam og Eva spiste av frukten fra det forbudte treet, fikk de mye mer enn hodekunnskap om godt og ondt. De forpliktet uforvarende seg selv og sine etterkommere til å *erfare* kunnskapen om godt og ondt. De ville ikke bare *kjenne til* det onde; de ville tenke det, de ville leve det, de ville bli slavebundet av det, og som som en konsekvens, ville de *kjenne* smerte, lidelse, frykt og død.

Menneskeheten var ikke alene om å lide under de uunngåelige konsekvensene da synden gjorde sitt inntog i vår verden. Hele naturen ble rammet av den disharmonien mellom skaperverket og Skaperen som Adam og Evas synd førte til: "For vi vet at hele skapelsen stønner som i fødselsveer inntil nå" (Romerbrevet 8:22). Jorden ble et farlig sted for menneskene og dyrene. Helt siden flommen i Noahs dager har jorden vært utsatt for voldsomme værforhold, jordskjelv, vulkaner og andre katastrofale naturkrefter. De voldsomme kreftene i naturen kommer ikke fra Gud; de eksisterer bare fordi *vi* har satt Gud på avstand fra oss.

7. Hvorfor finnes det en djevel?

Vi har allerede referert til et bokstavelig åndelig vesen som står i opposisjon til Gud. Dette vesenet omtales i Bibelen som Satan, djevelen, slangen, Leviatan og Lucifer, i tillegg til flere andre titler.

Sammenlignet med to hundre år siden, er det i dag en mye mindre andel av menneskene i den vestlige sivilisasjonen som tror på en bokstavelig djevel. I vår moderne kultur blir Satan ofte avfeid som overtro og uvitenhet. Det er med denne tanken i bakhodet, og som svar på spørsmålet, at vi skal se nærmere på Bibelens beretning om Satan (motstanderen).

Satan blir i Bibelen identifisert som en fallen engel. Begrepet *fallen* antyder at Satan opprinnelig var et syndfritt vesen som valgte å gjøre opprør mot sin Skaper. Hvorfor han gjorde opprør mot Gud er et mysterium, tatt i betraktning de perfekte omgivelsene i himmelen. Tilsynelatende hadde han en ærverdig og innflytelsesrik posisjon blant englene. På et eller annet tidspunkt spirte et frø av stolthet som grodde og førte til at han ble misfornøyd med sin posisjon i himmelen. Dette kulminerte til slutt i et åpent opprør mot Gud.

Satan var ikke alene i sitt opprør. Han fikk støtte fra mange av de andre englene, selv om flertallet av englene valgte å forbli lojale mot Gud. Krigen som brøt ut som følge av opprøret til Satan og hans tilhengere, var ikke en krig som involverte fysiske våpen, slik som de som brukes i denne verdens konflikter. Gud seiret i denne himmelske krigen ved å bruke kjærlighet mot egoisme, sannhet mot bedrag, gjennomsiktighet mot hemmeligholdelse, fornuft mot irrasjonalitet, tålmodighet mot desperasjon, og tillit mot mistenksomhet.

Det er rimelig å tro at de metodene som Satan brukte mot Eva i Edens hage for å få henne til å vende seg bort fra Gud, var de samme som han tidligere hadde brukt for å vinne tilhengere for sin sak i himmelen. Inntil da hadde spørsmålet om Guds rettferdighet aldri blitt stilt for de himmelske englene. De kunne på ingen måte vite med absolutt sikkerhet

om Satans anklager mot Gud var gyldige eller ikke. Av denne grunn har Satan fått muligheten til å demonstrere sin måte å regjere på.

Vi kan spørre oss hvorfor Gud ikke tilintetgjorde sin antagonist i begynnelsen av opprøret. Ville ikke det ha forhindre en eskalering av opprøret? Nei, det ville bare ha bekreftet for englene at Satans anklager mot Gud *var* gyldige. Hadde Gud tilintetgjort Satan, ville selve handlingen ha opphevet friheten og gjort den til et tomt ideal uten substans. Det er noe annet utenom dette. For å være konsekvent i vår bibelstudie, viser bevisene at Gud aldri ødelegger—synd gjør det. Satan *vil* til slutt bli tilintetgjort. Denne ødeleggelsen vil ikke komme fra Gud, men fra Satans egen synd:

Dessuten kom Herrens ord til meg, og det lød slik: Menneskesønn, stem i en klagesang over Tyrus' konge, og si til ham: Så sier Herren Gud: Du var seglet på det fullkomne, full av visdom og fullkommen i skjønnhet. Du har vært i Eden, Guds hage; alle slags dyrebare stein var ditt dekke, karneol, topas og diamant, beryll, onyks og jaspis, safir, smaragd og karbunkel og gull. Håndarbeidet på dine tamburiner og på dine fløyter ble gjort i stand hos deg på den dagen da du ble skapt. *Du er den salvede kjeruben som dekker; Jeg har innsatt deg slik; du var på Guds hellige fjell; du har vandret opp og ned i ildsteinenes midte. Du var fullkommen i dine veier fra den dagen da du ble skapt, helt til syndeskyld ble funnet i deg.* Ved mengden av dine varer har de fylt din midte med vold, og du har syndet; derfor vil Jeg kaste deg ut som en profan fra Guds fjell; og Jeg vil ødelegge deg, O kjerub som dekker, fra ildsteinenes midte. *Ditt hjerte ble opphøyet på grunn av din skjønnhet; du har fordervet din visdom på grunn av din prakt.* Jeg vil kaste deg til bakken, Jeg vil legge deg ned framfor konger, så de kan se deg. Du har vanhelliget dine helligdommer ved mengden av din syndeskyld, ved ondskapen fra din handel; *derfor vil Jeg hente frem en ild fra din midte; den skal oppsluke deg,* og Jeg vil føre deg til aske på jorden framfor øynene på alle dem som ser deg. Alle de som kjenner deg blant folkene, skal bli forundret over deg; du skal bli til en redsel, og du skal *aldri være mer.* (Esekiel 28: 11–19, kursiv tilføyd)

Kongen av Tyrus karakteriserer Satan svært godt i denne beretningen. Satan var skapt fullkommen, uten et snev av stolthet eller egoisme. Hans fall fra det fullkomne var hans eget verk, og han hadde ingen unnskyldning for den kursen han tok. Han ble stolt på grunn av sin skjønnhet. Den "ilden" som skal ødelegge Satan, vil ikke komme utenfra; den vil komme innenfra Satan selv. Denne ilden er hans egen egoisme. Det er denne selvgenererte ilden som vil oppsluke ham. Satan vil opphøre å eksistere —"du skal aldri være mer."

Å, hvor du er falt ned fra himmelen, O Lucifer, du morgensønn! Å, hvor du er hogd ned til jorden, du som svekket nasjonene! For du har sagt i ditt hjerte: "*Jeg vil stige opp til himmelen, jeg vil opphøye min trone over Guds stjerner: Jeg vil også sitte på forsamlingens fjell, på de sidene som vender mot nord. Jeg vil stige over skyenes høyder, jeg vil bli lik Den Høyeste.*" (Jesaja. 14:12–14, kursiv tilføyd)

Lucifer (Satans opprinnelige tittel) falt fordi han forsøkte å opphøye seg selv. Jesus lærte sine etterfølgere: "Og den som opphøyer seg selv, skal bli ydmyket, og den som ydmyker seg selv, skal bli opphøyet" (Matteus 23:12). Lucifer forårsaket sin egen fornedrelse. Hans ord "Jeg vil bli lik Den Høyeste" røper sannheten om at han bare begjærte Guds posisjon. Han var ikke interessert i å gjenspeile Guds karakter (den eneste måten et skapt vesen kan være *lik* Gud på).

Når man leser dette skriftstedet, er det også viktig å merke seg at de tankene som uttrykkes om Gud, er Lucifers egne, og at de ikke er en nøyaktig beskrivelse av Guds motiver. På grunn av sin besettelse av å opphøye seg selv, kom Lucifer til å forestilte seg at Gud hadde det samme egoistiske motivet.

Og det brøt ut krig i himmelen: Mikael og hans engler kjempet mot dragen; og dragen og hans engler kjempet, med de fikk ikke overtaket, det ble heller ikke funnet plass for dem i himmelen lenger. Så ble den store dragen kastet ut, den gamle slangen, han som kalles Djevelen og Satan, han som bedrar hele verden; han ble kastet til jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med

ham. (Åpenbaringen 12:7–9)

Dette skriftstedet dokumenterer krigen i himmelen der Satan begynte sitt bedrageriske verk. Hans virke har ikke vært begrenset til et lite hjørne av vår planet; han har bedratt "hele verden."

Og Han sa til dem: "Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn." (Lukas 10:18)

Jesus taler her om Satans raske fall fra lojalitet til opprør.

For vi er blitt gjort til et skuespill for verden, både for engler og for mennesker. (1. Korinterbrev 4:9)

Av dem som har forkynt dere evangeliet ved Den Hellige Ånd, Han som ble sendt ned fra himmelen—disse ting som englene gjerne ønsker å se inn i. (1. Peter 1:12)

Da Satan gjorde opprør i himmelen og tok med seg en del av englene, forsto ikke de gjenværende lojale englene helt hva som skjedde og hvorfor. Evangeliets budskap er for dem, så vel som det er for oss, og de er intenst interesserte i Guds uselviske innsats på denne jord for å redde menneskeheten fra selvødeleggelse. Det "evigvarende evangeliet" (Åpenbaringen 14:6) er forsikringen om at universet i all evighet vil være sikret mot enhver tvil om Guds troverdighet: "Hva pønsker dere ut mot Herren? Han vil gjøre fullstendig ende på den. Trengselen skal ikke oppstå for andre gang" (Nahum 1:9).

Da ble Jesus ledet ut i ødemarken av Ånden for å bli fristet av djevelen. Og da Han hadde fastet i førti dager og førti netter, ble Han til slutt sulten. Og da fristeren kom til Ham, sa han: "*Hvis du er Guds Sønn*, så befal at disse steinene blir til brød." Men Han svarte og sa: "Det står skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn." Da tok djevelen Ham med opp til den hellige byen, stilte Ham på templets tinde, og sa til Ham: "*Hvis du er Guds Sønn*, så kast Deg ned. For det står skrevet: Han skal gi sine engler påbud om deg, og de skal bære deg på sine hender, så du ikke støter din fot mot

noen stein." Jesus sa til ham: "Igjen står det skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud." Igjen tok djevelen Ham med opp på et overmåte høyt fjell, og han viste Ham alle verdens kongedømmer og deres herlighet. Og han sa til Ham: "Alt dette vil jeg gi Deg, hvis du faller ned og tilbe meg." Da sa Jesus til ham: "Bort med deg, Satan! For det står skrevet: Du skal tilbe Herren din Gud, og Ham alene skal du tjene." Så forlot djevelen Ham, og se, engler kom og tjente Ham. (Matteus 4:1–11, kursiv tilføyd)

Satan kom til Jesus som en frister; hans åpenbare mål var å bryte Jesu tillit til og avhengighet av sin Far. Satan oppnådde suksess ved å bruke en lignende tilnærming overfor Eva i Edens hage. Satan var fast bestemt på å forpurre Jesu hensikt med å komme til denne verden for å frelse menneskeheten ved å friste Jesus til å bruke sin guddommelige kraft til egen fordel. Bedrageren var desperat etter å hindre Jesus i å lykkes i sitt oppdrag med å åpenbare Guds *uselvskhet*—noe som ville avsløre Satan som den løgneren han er.

I en av fristelsene tilbød djevelen Jesus "verdens riker" hvis Jesus bare ville falle ned og tilbe ham. Det er bemerkelsesverdig at Jesus ikke bestred djevelens påstand om herredømme over "verdens riker." Da Gud først skapte menneskene, ga Han menneskeheten herredømme "over hele jorden" (1. Mosebok 1:26), men da Adam og Eva trodde på Satans løgn om deres Skaper, overga de i realiteten dette herredømmet til djevelen. Vi ser bedrag, undertrykkelse, tvang og ulikhet i "verdens riker." I Guds rike brukes det ikke tvang på noe tidspunkt eller under noen omstendigheter. Det er ingen likhet mellom Hans rike og denne verdens riker, som baserer seg på rettsstatens prinsipper i stedet for kjærlighetens lov.

Heretter vil Jeg ikke tale mye med dere, for denne verdens fyrste kommer, og han har ingenting i Meg. (Johannes 14:30)

Jesus bekrefter at det er Satan som er "denne verdens fyrste." Når vi fornekter Satans eksistens og hans omfattende innflytelse på vår planet, legger vi uforvarende skylden for vår lidelse på Gud.

Vær edruelige, vær årvåkne; for deres motstander, djevelen, går

omkring som en brølende løve, for å finne den han kan oppsluke.
(1. Peter 5:8)

Djevelen er vår motstander—*ikke* Gud.

Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot djevelens utspekulerte knep. For vi kjemper ikke mot kjøtt og blod, men mot fyrstedømmer, mot makter, mot herskerne over denne verdens mørke, mot åndelig ondskap i høye stillinger.
(Efeserbrevet 6:11–12)

Når vi innser at vi alle er ofre for bedrageriet om Gud som er påprakket menneskeslekten, vil vi ikke se på andre mennesker som våre fiender, men som medofre for dette enorme bedrageriet.

Og de hadde en konge over seg, som er engelen over den bunnløse avgrunn, hans navn er Abaddon på hebraisk, men på gresk har han navnet Apollyon. (Åpenbaringen 9:11)

"Engelen over den bunnløse avgrunn" refererer til Satan. Apollyon, navnet han har fått her, betyr *ødelegger* på gresk. *Satan* er ødeleggeren. Har vi egentlig noen grunn til å gi vår saktmodige Gud den samme tittelen?

Tyven kommer ikke for noe annet enn for å stjele, og å drepe, og å ødelegge. Jeg er kommet for at de kan ha liv, og at de kan ha det i overflod.

—Jesus (Johannes 10:10)

8. Den ødeleggende slangen

Plagene som Gud sendte mot egypterne, ser ut til å være noen av Guds mest overlagte ødeleggende gjerninger. På overflaten ser det ikke ut til å være noen annen måte å tolke disse hendelsene i Bibelen på. Husk imidlertid verset vi leste tidligere: "For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er heller ikke Mine veier, sier Herren" (Jesaja 55:8).

Moses fikk i oppdrag av Gud å lede Israels barn fra egyptisk trelldom til frihet. Han ble sendt til Farao for å advare ham om de katastrofene som var i ferd med å finne sted i hans land. Da Gud møtte Moses i ødemarken, ga Han ham en leksjon som Moses og Aron senere skulle demonstrere for Farao, og som skulle vise herskeren nøyaktig hva Guds rolle ville være i de kommende katastrofale hendelsene:

Da sa Herren til ham: "Hva er det du har i hånden?" Og han sa: "En stav." Og Han sa: "Kast den på bakken." Så kastet han den på bakken, og den ble til en slange, og Moses flyktet for den. Da sa Herren til Moses: "Rekk ut din hånd og grip den i halen." Og han rakte ut sin hånd og holdt den fast i halen, og den ble til en stav i hans hånd. (2. Mosebok 4:2–4)

Og Han sa: "Er ikke levitten Aron din bror? Jeg vet at han er god til å tale. ... Og han skal være din talsmann til folket. Og han skal være som en munn for deg, og du skal være som Gud for ham. Du skal ta denne staven i din hånd, og med den skal du gjøre tegn." (2. Mosebok 4:14, 16–17)

Moses ble sendt til Farao som Guds representant. Guds hensikt med denne demonstrasjonen var at den skulle være mer enn en ren maktdemonstrasjon; den var en illustrasjon som skulle identifisere den *virkelige* ødeleggeren. Når Moses, som Guds representant, holdt staven i hånden, symboliserte det naturkreftene under Guds kontroll. Så lenge Guds beskyttende hånd holdt naturens ødeleggende krefter tilbake, kunne ingen skade ramme Egypt. Da Moses kastet staven fra seg, ble den til en slange, symbolet på ondskap og ødeleggelse. Dette symboliserte

naturkreftene utenfor Guds kontroll og under Satans (ødeleggerens-) kontroll.

Flere hundre år før Moses' tid, og etter at Josef (som var blitt solgt som slave av sine halvbrødre) hadde tolket Faraos urovekkende drømmer, var Israels barn i en mye bedre situasjon. Faraos opphøyset Josef til en æres- og respektfull stilling for hans evne til å tolke de profetiske drømmene og for hans fremsyn i å forberede nasjonen på en syv år lang hungersnød. Josefs familie hadde blitt ønsket hjertelig velkommen. Egypterne viste at de satte pris på Josef og den Gud han tilba. Gud kunne velsigne nasjonen i rikt monn. Mange år etter Josefs død glemte imidlertid egypterne både ham og hans Gud, og gjorde Israels barn, som hadde hatt fremgang og formert seg i landet, til slaver. Gjennom sine handlinger, sendte egypterne beskjeden om at de ikke ønsket Guds nærvær. De hadde sine egne guder og ønsket ikke å anerkjenne Guden til sine slaver. Gud kunne ikke lenger fortsette å velsigne og beskytte dem fullt ut og samtidig gi egypterne frihet til å skille seg fra Ham.

Hvis Faraos på et hvilket som helst tidspunkt etter at plagene hadde begynt, ville ha vendt om fra sin trassige kurs og sluppet israelittene fri, ville Gud ha tatt kontrollen over naturekreftene tilbake, og plagene ville ha opphørt. Den gjenstridige herskeren gjorde ikke det, og Egypt ble etterlatt i ruiner. Guds rolle i plagene i Egypt blir tydelig når vi ser på det symbolske budskapet som Gud ga med staven og slangen.

Ytterligere støtte for å frikjenne Gud fra anklager om ødeleggelse ved hjelp av naturelementer finnes i 1. Kongebok. Profeten Elia var på et lavmål i sin tjeneste da han gjemte seg i en hule for dronning Jesabel, som hadde truet ham på livet. Gud kom til sin profet på flukt:

Og Han sa til ham: "Hva gjør du her, Elia?" Da sa han: "Jeg har vært meget nidkjær for Herren, hærskaenes Gud; for Israels barn har forlatt Din pakt, revet ned Dine altere og drept Dine profeter med sverdet. Jeg er alene igjen; og de prøver å ta mitt liv." Så sa Han: "Gå ut og still deg på fjellet framfor Herren." *Og se, Herren gikk forbi*, og en stor og sterk vind rev fjellene i stykker og knuste klippene framfor Herren, men Herren *var ikke* i vinden;

og etter vinden kom det et jordskjelv; men Herren *var ikke* i jordskjelvet. Etter jordskjelvet kom det en ild; men Herren *var ikke* i ilden; og etter ilden kom *en svak, hviskende stemme*. (1. Kongebok 19:9–12, kursiv tilføyd)

Vår saktmodige Gud taler fremdeles mest hørbart med en svak hviskende stemme.

9. Jobs fangenskap

I Jobs bok finner vi klare bevis på Satans rolle i handlinger som fører til lidelser og ødeleggelser. Den gir oss også et glimt bak kulissene i den åndelige kampen mellom Gud og ondskapens krefter. Job, "en fullkommen og en rettskaffen mann" (Job 1:8), fant seg i kryssilden på et kritisk tidspunkt i denne åndelige kampen:

Nå skjedde det en dag da Guds sønner kom for å stille seg fram for Herren, og Satan kom også iblant dem. Og Herren sa til Satan: "Hvor kommer du fra?" Da svarte Satan Herren og sa: "Fra å flakke fram og tilbake på jorden, og fra å vandre opp og ned på den." Og Herren sa til Satan: "Har du betraktet min tjener Job, at det ikke finnes noen som ham på jorden, en fullkommen og rettskaffen mann, en som frykter Gud og holder seg borte fra det onde?" Da svarte Satan Herren og sa: "Frykter Job Gud for intet? Har Du ikke satt en hekk rundt ham, rundt hans hus og rundt alt det han har på alle kanter? Du har velsignet alt han har foretatt seg, og hans formue har tiltatt i landet. Men rekk nå ut Din hånd og rør ved alt det han har, og han vil forbanne Deg like opp i ansiktet!" Og Herren sa til Satan: "Se, alt det han har er i din makt; bare mot ham selv får du ikke rekke ut din hånd!" Så gikk Satan bort fra Herrens nærvær. (Job 1:6–12)

Satan satte straks i gang med å ødelegge alt Job hadde, inkludert hans sønner og døtre. I ødeleggelsen som fulgte, benyttet Satan seg av fiendtlige røvere "sabeerne" (v. 15) og "kaldeerne" (v. 17), "Guds ild ... fra himmelen" (v. 16) og "en sterk vind fra ødemarken" (v. 19).

Selv om det er tydelig i Jobs bok hvem som er ødeleggeren, er mange lesere likevel urolige over Jobs lidelser fordi det feilaktig antas at Gud *lot* Satan plage Job. Tanken er at siden Gud er allmektig, burde Han ha forhindret Satans angrep på Job. Men det har aldri handlet om Guds makt; det har alltid handlet og vil alltid handle om Guds styringsprinsipper —er Gud konsekvent når Han gir sine intelligente skapte vesener frihet, eller er Han det ikke? Frihet, for å *være* frihet, må være ugjenkallelig; det

vil si at den er uforanderlig og ikke kan tilbakekalles—uansett omstendigheter.

I Jobs tilfelle var det i tillegg noe annet enn Guds rykte som stod på spill—planeten vår. Satan jobbet strategisk med å ta over vår verden (fiendens okkuperte territorium) som sitt eget suverene rike: "Og Herren sa til Satan: 'Hvor kommer du fra?' Da svarte Satan Herren og sa: 'Fra å flakke fram og tilbake på jorden, og fra å vandre opp og ned på den'" (Job 1:7).

Hvis vi tar oss friheten til å lese nøye mellom linjene, sa Satan egentlig til Gud: "Jeg har streifet rundt på hele jorden, og det ser ut til at jeg har enstemmig støtte for min sak; jeg krever min rett til absolutt herredømme på jorden." Gjennom dramaet som fulgte, lå Gud (heldigvis) ett skritt foran Satan—Gud kjente sin tillitsfulle tjener. Job forble trofast mot Gud til tross for at han led under det nest mest ondskapsfulle sataniske angrepet som er nedtegnet i Bibelen. Til slutt bevarte Gud Jobs liv, og "omgjorde Jobs fangenskap da han ba for sine venner" (Job 42:10), som var faktisk i en farligere situasjon enn Job selv—de *kjente* ikke Gud.

Jobs bok gir oss innsikt i den åndelige kampen som pågår den dag i dag mellom Gud og mørkets krefter. Når vi klarer å se for oss noe av det ubegripelig komplekse samspillet mellom flere frie viljer som Gud ser klart, vil vi begynne å forstå omfanget av den utfordringen Han står overfor.

Vi som intelligente vesener er ikke alene i vår verden. Det er mange åndelige vesener som deler vår plass med oss—Satan og hans hær av falne engler. På grunn av vår individuelle egoistiske natur og den til demonene, er vår jord daglig en arena for mange kollisjoner mellom selvsentrerte frie viljer. Det som er spesielt vanskelig for oss å forstå, er hvordan Satan og hans demoniske hær kan hindre eller motstå Gud.

Det kan være urovekkende for oss når vi innser at Gud ikke utøver absolutt kontroll og autoritet over alt på planeten vår. Gud har imidlertid ikke noe ønske om å kontrollere våre individuelle liv, og det ligger heller ikke i Hans natur å gjøre det; Han skapte oss til å være frie, intelligente vesener—ikke marionetter.

I begynnelsen av Jobs bok kommer tre sentrale aktører til syne: Gud, Satan og Job. På slutten av boken nevnes ikke Satan ved navn. Hvorfor skulle han være fraværende ved den kritiske avslutningen av dette monumentale møte med Gud?

Hele det 41. kapittelet i Jobs bok fokuserer på en mystisk skapning som Gud omtaler som "Leviatan." Hva eller hvem er Leviatan? Gir Bibelen oss noen ledetråder som kan hjelpe oss med å identifisere denne skapningen? "På den dagen skal Herren med sitt store og kraftige sverd straffe Leviatan, den gjennomborende slangen, nemlig Leviatan, den krokete slangen; og Han skal drepe den dragen som er i havet" (Jesaja 27:1). Hvem refererer "den gjennomborende slangen", "den krokete slangen" og "dragen som er i havet" til? "Så ble den store dragen kastet ut, den gamle slangen, han som kalles Djevelen og Satan, han som bedrar hele verden; han ble kastet til jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med ham" (Åpenbaringen 12:9). La oss se nærmere på Job kapittel 41 med tanke på å finne sataniske trekk i beskrivelsen av denne skapningen:

Kan du dra *Leviatan* ut med en krok? Eller fange hans tunge med en line som du senker ned? Kan du stikke en krok i hans nese? Eller gjennombore hans kjeve med en torne? *Vil han komme til deg med mange ydmyke begjæringer? Vil han tale milde ord til deg? Vil han slutte en pakt med deg? Vil du ha ham for en tjener til evig tid? Vil du leke med ham som med en fugl? Eller vil du binde ham for dine piker?* Skal følgesvennene lage en bankett av ham? Skal de dele ham opp blant handelsmennene? Kan du fylle hans hud med harpuner? Eller hans hode med fiskespyd? *Legg din hånd på ham, husk slaget, gjør det ikke mer. Se, hans håp er til ingen nytte. Skal en ikke bli motløs bare ved synet av ham? Ingen er så vill at han våger å tirre ham opp. Hvem er da i stand til å stå framfor Meg? Hvem har kommet Meg i forkjøpet, så Jeg skulle betale ham tilbake? Alt som er under hele himmelen tilhører Meg. Jeg vil ikke skjule hans deler, eller hans makt, eller hans tiltalende skikkelse. Hvem kan avsløre utsiden av hans klesplagg?* Eller hvem kan komme til ham med sitt doble bissel? Hvem kan åpne hans ansikts dører? Hans tannrad er fryktinngytende hele veien rundt. *Hans skjell er hans stolthet,*

lukket sammen som med et stramt segl; det ene er så tett inntil det andre at det ikke kan komme noe luft mellom dem. De er skjøtet til hverandre, de kleber seg til hverandre, så de ikke kan bli skilt. Når han nyser, skinner et lys, og hans øyne er som øyelokkene om morgenen. Det går brennende ild fra hans munn, og ildgnister fyker ut. Det kommer røyk ut av hans nesebor, som fra en kokende gryte eller kjele. Hans pust får kull til å opptennes, og en flamme står ut av hans munn. Det bor styrke i hans nakke, og sorg blir vendt til glede framfor ham. Foldene i hans kjøtt er skjøtet sammen; de er i seg selv harde, de kan ikke bli rokket. Hans hjerte er hardt som stein, ja, så hardt som en del av den nederste kvernsteinen. Når han reiser seg opp, blir de mektige redde; på grunn av hans sønderbryting renser de seg. Sverdet til ham som angriper ham, kan ikke hjelpe ham; verken spydet, pilen eller brynjen. Han akter jern som strå, og messing som råttent tre. Pilen kan ikke få ham til å flykte; stein fra slyngen blir forvandlet til kornstubb hos ham. Piler blir regnet som kornstubb; han ler av dirringen fra et spyd. Skarpe steiner er under ham; han sprer skarpe og spisse ting over gjørmen. Han får dypet til å koke som en gryte; han gjør havet lik en kjele med salveolje. Han lager en skinnende sti etter seg, en ville tro dypet hadde hvitt hår. Hans like finnes ikke på jorden, som er dannet uten frykt. Han betrakter alle høye ting; han er konge over alle stolthetens barn. (Job 41, kursiv tilføyd)

Ved hjelp av et symbolsk språk beskriver Gud i dette kapitlet en fiende så mektig og så blottet for sympati at vi er helt maktesløse til å kjempe mot denne antagonist på egen hånd. Gud er engasjert i en intens konflikt med den mest formidable fiende man kan tenke seg, og likevel er Gud absolutt forpliktet til å kjempe denne kampen på våre vegne uten å ty til maktbruk på noe tidspunkt eller under noen omstendigheter.

Satan har fått Gud til å fremstå slik han selv er: sint, hevngjerrig, utilgivende, streng, lovisk, fordømmende og krevende, samtidig som han fremstår for oss som "en lysets engel" (2. Korinterbrev 11:14). Men Gud ser klart det vi ikke kan se—hvor dyktig bedrageren er i sitt håndverk.

Med denne symbolske beskrivelsen av Guds motstander kan vi få en viss forståelse av den daglige kampen Gud kjemper for hver enkelt av oss. Gud *griper inn* for å fjerne sine barn fra ødeleggelsens vei når Satan overskrider sine grenser i desperasjon etter å hindre eller ødelegge dem som er lydøre for Den Hellige Ånd. Noen av disse inngrepene er åpenbare for oss, mens de fleste ikke er det. Derfor vil Gud fortsatt daglig få skylden for den lidelsen som vi ser i vår verden. Forhåpentligvis vil Jobs erfaring hjelpe oss til å innse at Gud *ikke kan* forhindre enhver ulykke, enhver katastrofe, enhver sykdom eller ethvert dødsfall, og samtidig respektere den frie viljen til sine intelligente skapninger.

Det er noe annet som Gud ser klart. Bare Han er selveksisterende—Satan *er ikke* det. Satan er et skapt vesen som valgte det onde, og det onde er helt avhengig av det gode for å eksistere. *Når* alle intelligente vesener i universet forstår denne sannheten i sammenheng med åpenbaringen om Guds troverdighet, vil Han la Satan, ondskapens opphavsperson, selvdestruere; hva kan være mer rettferdig enn det?

Frykt ikke, for Jeg er med deg; vær ikke forferdet, for Jeg er din Gud.

Jeg vil styrke deg, ja, Jeg vil hjelpe deg, ja, Jeg vil holde deg oppe med

Min rettferdige høyre hånd.

—Jesaja 41:10

10. Hvorfor vi feiltolker Bibelen

Bibelen ble ikke skrevet som en diktat fra Gud, "men Guds hellige mennesker talte, slik de ble drevet av Den Hellige Ånd" (2. Peter 1:21). Bibelen ble skrevet av mennesker med deres egne ord og innenfor rammen av hver enkelt forfatters kultur, bakgrunn og personlighet.

Hvorfor står det så ofte i Bibelen at Gud *er* en ødelegger? For å få svar på dette spørsmålet, vil det være nyttig først å se på den religiøse kulturen til de gamle bibelske landene. Én ting er tydelig—israelittene, hovedpersonene i Bibelens fortelling, var omgitt av avgudsdyrkere. Til tross for klare advarsler om å avstå fra avgudsdyrkelse, ble de stadig påvirket av sine naboers avgudsdyrkende praksis. Israelittenes forståelse av Gud var blitt forvrengt av den rådende kulturen.

Gud lengtet etter å åpenbare seg for folket. Men en fullstendig åpenbaring av herligheten til Hans karakter ville ha drevet dem lenger bort fra Ham. Gud nedlot seg til nivået til det folket Han ønsket å nå, og for å gjøre det, trengte Han å snakke deres språk. Han var villig til å bli misforstått i sin interaksjon med israelittene så Han kunne redde dem fra å ødelegge seg selv.

I de gamle bibelske landene, skapte folket under demonisk innflytelse guder som var voldelige og som ble lett sinte. De trodde at ulykkene de led under, var forårsaket av disse sinte gudene. Derfor brakte folket dem ofre for å blidgjøre deres sinne, og de bøyde seg for dem i sine religiøse seremonier.

I Det Gamle Testamentet nevnes Satan, det vesenet som *egentlig* har skylden for lidelse og død i vår verden, relativt lite. Hvis Satan hadde blitt identifisert som den ansvarlige for de ulykkene som folket led under, ville deres oppmerksomhet ha blitt rettet mot ham i stedet for Gud. Israelittene ville ha sett på Satan som en annen gud med imponerende makt over naturkreftene. Dette ville ha fått dem til å ofre til ham, og på den måten ville de ha tilbedt Satan i stedet for Gud.

Gud forsøkte å forhindre at dette skulle skje ved å la seg selv bli sett som

kilden til ikke bare de gode tingene folket fikk, men også til de *dårlige*. Gud var mer opptatt av folket og den effekten en prematur avsløring av den virkelige ødeleggerens identitet ville ha på dem, enn Han var av sitt eget rykte. Selv med denne uselviske nedlatenheten fra Guds side, hyllet folket fortsatt demonene gjennom avgudsdyrkelse: "De ofret til djevler, ikke til Gud" (5. Mosebok 32:17).

De gamle israelittene var ikke klare for en tydelig åpenbaring av Guds saktmodige og kjærlige karakter. De ville ha avvist Gud helt og holdent hvis Han hadde kommet til dem og vist seg slik Han virkelig er—uselvisk kjærlighet. De ønsket en gud som ville kjempe for dem og bruke vold mot deres fiender. Israelittene vill ha en gud som *var lik dem selv*. I stedet for å akseptere sannheten om at "Gud skapte mennesket i sitt eget bilde" (1. Mosebok 1:27), var de fast bestemte på å *skape Gud i sitt eget bilde*. Dette gir oss (hvis vi er villige til å tenke over det) en forståelse om hvordan menneskeheten hovedsakelig har forholdt seg til Gud opp gjennom tidene og frem til i dag.

11. Hvorfor vi misforstår Gud

Da Gud gikk blant oss, ble Han ikke anerkjent eller ønsket velkommen av det religiøse etablissementet:

Da de gikk ut, se, da førte de til Ham en mann som var stum og besatt av djevler. Og da djevelen var kastet ut, talte den stumme. Og folkemengden undret seg og sa: "Slikt har aldri vært sett i Israel." *Men fariseerne sa: "Han kaster ut djevler ved Beelsebub, djevelenes fyrste."* Og Jesus gikk omkring i alle byene og landsbyene, og Han lærte i deres synagoger, forkynte evangeliet om kongedømmet, og helbredet all sykdom og all plage blant folket. (Matteus 9:32–35, kursiv tilføyd)

Følgende ord fra Jesaja passer treffende til dem som beskyldte Jesus for å være på lag med Satan: "Ve dem som kaller ondt for godt, og godt for ondt, som setter mørke i stedet for lys, og lys i stedet for mørke, som gjør bittert til søtt, og søtt til bittert! Ve dem som er vise i sine egne øyne" (Jesaja 5:20–21).

Han var i verden, og verden ble til ved Ham, og verden kjente Ham ikke. Han kom til sine egne, og Hans egne tok ikke imot Ham. (Johannes 1:10–11)

Dette skriftstedet refererer ikke bare til gammel historie. Gud fortsetter å være ikke anerkjent, misforstått og ukjent. Vi misforstår Gud på grunn av vår tilbøyelighet til feilaktig å anta at Han er selvsentrert som vi er:

Men det naturlige menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er dårskap for ham; han kan heller ikke forstå det, for det bedømmes åndelig. (1. Korinterbrev 2:14)

Menneskeheten har en draging mot ekstern religion. I stedet trenger vi å bytte ut vår egoisme med Guds kjærlighet. Tanken på å gi avkall på egoismen er veldig truende for det "naturlige mennesket." Ekstern religion *virker* mye tryggere, men denne tryggheten er en lumsk illusjon; ekstern religion brukes ofte til å skjule seg for Gud.

Fariseerne kom også til Ham [Jesus] for å prøve Ham, og de sa til Ham: "Er det tillatt for en mann å skille deg fra sin hustru av hvilken som helst grunn?" Og Han svarte og sa til dem: "Har dere ikke lest at Han som dannet dem i begynnelsen, "dannet dem til mann og kvinne", og sa: "Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød"? Så er de ikke lenger to, men ett kjød. Derfor, det Gud har sammenføyd, skal ikke noe menneske skille." De sa til Ham: "Hvorfor gav da Moses befaling om å gi hustruen skilsmissebrev, for så å sende henne bort?" Han sa til dem: "På grunn av deres harde hjerter tillot Moses dere å skille dere fra deres hustruer, men fra begynnelsen var det ikke slik." (Matteus 19:3–8)

Store deler av Det Gamle Testamentet gjenspeiler Guds forsøk for å komme hardhjertede mennesker nær. Gud blir misforstått i de skriftstedene der Han imøtekommer folkets vilje i stedet for å forlate dem som håpløse. Det er vi som mangler medfølelse—*ikke Gud*. Likevel feiltolker vi alltid Guds interaksjon med nådeløse mennesker i Det Gamle Testamentet. Resultatet er at vi anklager Gud for å bifalle slaveri og polygami, oppmuntre til erobringskriger, befale folkemord og foreskrive strenge straffer for lovbrutere. Vi kommer med disse beskyldningene fordi vi ikke forstår omfanget av problemet knyttet til menneskelig hardhjertethet som Gud stadig ble møtt med i sin interaksjon med det gamle Israel.

I Bergprekenen forstørret Jesus loven og ga den en praktisk anvendelse basert på kjærlighetens lov:

Dere har hørt at det har blitt sagt: "Øye for øye, tann for tann." Men Jeg sier dere at dere ikke skal stå imot et ondt menneske. Om noen slår deg på det høyre kinn, så vend også det andre til. Om noen vil saksøke deg for å ta fra deg din kjortel, så la ham også få din kappe. Om noen tvinger deg til å gå en mil, da gå to med ham. Gi til den som ber deg, og den som ønsker å låne av deg, skal du ikke vende ryggen til. (Matteus 5:38–42)

Med disse ordene forklarte Jesus om Guds fullkomne vilje i motsetning til

Hans tilpasning til hardhjertede menneskers vilje.

Jesus sa til dem: "Hvis Gud var deres Far, hadde dere elsket Meg, for Jeg er utgått og er kommet fra Gud; Jeg er heller ikke kommet av Meg selv, men Han sendte Meg. Hvorfor forstår dere ikke Min tale? Det er fordi dere ikke kan høre Mitt ord. *Dere er av deres far djevelen*, og dere vil følge deres fars lyster. Han var en morder fra begynnelsen og står ikke i sannheten, fordi det ikke er sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget forråd, for han er en løgner og løgnens far. Men fordi Jeg forteller dere sannheten, tror dere Meg ikke. Hvem av dere kan overbevise Meg om synd? Og hvis Jeg sier sannheten, hvorfor tror dere Meg ikke? Den som er av Gud, hører Guds ord; derfor hører dere dem ikke, fordi dere ikke er av Gud." Da svarte jødene og sa til Ham: "Sier vi ikke med rette at Du er en samaritan og har en djevel?" (Johannes 8:42–48, kursiv tilføyd)

Jesus sa til de religiøse lederne: "Dere er av deres far djevelen." Deres far var djevelen fordi de hadde arvet djevelens forvrengte bilde av Gud og motsatte seg enhver endring av dette bildet.

Og over Hans hode satte de opp anklagen som var skrevet mot Ham: **DETTE ER JESUS, JØDENES KONGE**. To røvere ble så korsfestet sammen med Ham, en på høyre side og den andre på Hans venstre side. Og de som gikk forbi, spottet Ham, ristet på hodet og sa: "Du som ødelegger tempelet og bygger det opp på tre dager, frels Deg selv! *Hvis du er Guds Sønn*, så kom ned fra korset." På samme måte spottet også yppersteprestene Ham sammen med de skriftlærde og de eldste, og de sa: "Andre har Han frelst; seg selv kan Han ikke frelse. *Hvis Han er Israels Konge*, la Ham nå komme ned fra korset, så vil vi tro Ham. Han satte sin lit til Gud; la Ham utfri Ham nå, *hvis Han vil ha Ham*; for Han sa: "Jeg er Guds Sønn."" (Matteus 27:37–43, kursiv tilføyd)

De som spottet Jesus på korset, brukte den samme insinuasjonen som Satan brukte i ødemarken for å friste Kristus: "Hvis du er Guds Sønn" (Matteus 4:3).

Og ingen fyller ny vin i gamle skinnsekker; ellers får den nye vinen skinnsekkene til å sprekke, og den går til spille, og skinnsekkene blir ødelagt. Men ny vin må fylles i nye skinnsekker, så begge deler blir bevart. (Lukas 5:37–38)

I denne analogien sammenligner Jesus sin radikale nye lære med "ny vin" som sprenger "gamle skinnsekker." Jesus malte med ord og eksempler et klart bilde av Guds kjærlighet som sto i skarp kontrast til det *forvrengte bildet av Gud* (den "gamle vinen") som de religiøse lederne (de "gamle skinnsekkene") Han møtte, hadde. Disse to motstridende synene kunne ikke blandes sammen. Slik er det også i dag. Bildet av en voldelig gud må forsvinne for å gi plass til vår saktmodige Gud i vårt sinn.

12. Hvordan Gud ødelegger

Et av de tydeligste eksemplene på *hvordan* Gud ødelegger finner vi i 1. Krønikebok. Saul, Israels konge, hadde ignorert Guds råd, som han hadde fått gjennom profeten Samuel, om å vende om fra sin ødeleggende kurs. Saul hadde gjort flere forsøk på å drepe David, hans lojale tjener. Han hadde også gjort seg skyldig i å drepe Nobs prester, og han hadde rådført seg med en heks. I et av slagene mot filisterne, hadde Saul blitt såret, og han var livredd for hva ville skje hvis han ble tatt til fange. I sin desperasjon "tok Saul et sverd og lot seg falle ned på det" (1. Krønikebok 10:4).

Legg merke til hvordan Bibelen avslutter denne tragiske beretningen om Sauls død:

Slik døde Saul for sin overtredelse som han gjorde mot Herren, fordi han ikke holdt Herrens ord, og også fordi han spurte en som hadde en tjenende ånd for å få råd. Men han rådspurte ikke Herren; Derfor drepte Han ham og overlot kongedømmet til David, Isais sønn. (1. Krønikebok 10:13–14)

Det er tydelig at den eneste *gjerningen* vi ser at Gud foretar seg i forbindelse med Sauls død, er å la Saul gå sin egen vei og erfare konsekvensene av sine handlinger. Sauls dødsårsak var selvmord, ikke drap, og likevel sier Bibelen at Gud *drepte* ham. Ordet som brukes her for å beskrive hva Gud gjorde, er avgjort forskjellig fra ordbokens definisjon. Dette er ikke et isolert tilfelle. I neste kapittel skal vi se nærmere på ord i Bibelen som sinne, vrede og sjalusi. Skriften gir disse ordene en helt annen betydning enn de vanligvis har når de brukes om Guds veier og Guds tanker.

Søk Herren mens Han er å finne, påkall Ham mens Han er nær. La den onde forlate sin vei, og den urettferdige mannen sine tanker; la

ham vende tilbake til Herren, og Han vil ha barmhjertighet med ham; og til vår Gud, for Han vil tilgi rikelig. For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke Mine veier, sier Herren. For som himlene er høyere enn jorden, så er Mine veier høyere enn deres veier, og Mine tanker høyere enn deres tanker.

—Jesaja 55:6–9

13. Hva er Guds sinne?

Spørsmålet om Guds sinne forvirrer mange av oss når vi leser Det Gamle Testamentet. Det finnes mange referanser til Guds sinne og vrede, men hva er Hans sinne? For å svare på dette spørsmålet, vil det være opplysende å se på noen eksempler i Bibelen. Den første omtalen av Guds sinne var da Han ga Moses i oppdrag å lede Israels barn fra egyptisk trelldom til frihet. Hvilke omstendigheter var det som fikk Gud til å manifestere sitt sinne på den tiden?

Da sa Moses til Herren: "O min Herre, jeg er ikke en veltalende mann, verken før eller etter at Du har talt til Din tjener, men jeg er treg i tale og kan ikke tale særlig godt." Da sa Herren til ham: "Hvem har gitt mennesket munn? ... Er det ikke Jeg, Herren? Derfor gå nå, og Jeg vil være med din munn og lære deg hva du skal si." Men han sa: "O min Herre, jeg ber Deg, send bud ved hvem som helst Du ellers vil." (2. Mosebok 4:10–13)

Moses var redd for å gå framfor Faraos alene og ba om en talsmann. Hvordan svarte Gud?

Da blusset Herrens vrede opp mot Moses, og Han sa: "Er ikke levitten Aron din bror? Jeg vet at han er god til å tale. Og se, han kommer også ut for å møte deg. Når han ser deg, vil han bli glad i sitt hjerte." (2. Mosebok 4:14)

Hvordan uttrykte Gud sitt sinne? Ved å gi Moses det han ønsket seg. La oss se på noen andre skriftsteder med referanser til Guds sinne:

Og den blandede folkemengden som var iblant dem, falt for et begjær; da begynte også Israels barn igjen å gråte, og de sa: "Hvem skal gi oss kjøtt å spise?" Da hørte Moses folket som gråt i hver slekt, hver mann ved døren til sitt telt; og Herrens sinne blusset kraftig opp; det mishaget også Moses. Og det før ut en vind fra Herren, og den førte vaktler inn fra havet og lot dem falle ved leiren, omkring en dagsreise på den ene siden, og omkring en dagsreise på den andre siden, rundt hele leiren, og omkring to

alen over jordoverflaten. Og folket var ute hele den dagen og hele natten og hele neste dag og samlet vaktler (den som samlet minst, samlet ti homer); og de strødde dem om seg rundt hele leiren. (4. Mosebok 11:4, 10, 31–32)

I denne hendelsen finner vi igjen Guds sinne nevnt. Hva var det Han gjorde? Han ga folket det de ville ha.

Og det skjedde da Samuel var blitt gammel, at han satte sine sønner til dommere over Israel. Navnet på den førstefødte var Joel, og navnet på den andre var Abia. De var dommere i Be'er-Sjeba. Men hans sønner vandret ikke på hans veier; de vek av etter fortjenester, tok imot bestikkelser og forvrenget retten. Da samlet alle de Israels eldste seg og kom til Samuel til Rama, og de sa til ham: "Se, du er gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier. Sett nå en konge blant oss for å dømme oss, slik alle nasjonene har." Men dette ordet mishaget Samuel, da de sa: "Gi oss en konge til å dømme oss." Derfor ba Samuel til Herren. Og Herren sa til Samuel: "Hør på folkets røst i alt det de sier til deg; for de har ikke forkastet deg, men de har forkastet Meg, for at Jeg ikke skal regjere over dem." (1. Samuel 8:1–7)

Gud sendte et budskap til folket gjennom sin profet Samuel, der Han ga mange grunner til at det ikke ville være i deres interesse at Han innvilget deres ønske om en konge. Hørte de på Samuel?

Men folket nektet å adlyde Samuels røst; og de sa: "Nei, men vi vil ha en konge over oss, så vi også kan være som alle de andre nasjonene, og så vår kongen kan være dommer for oss og dra ut foran oss og føre våre kriger." (1. Samuel 8:19–20)

Hvordan svarte Gud på folkets insistering? "Så sa Herren til Samuel: 'Hør på deres røst, og sett en konge over dem'" (v. 22). Hvordan vet vi at Gud ga dem en konge i sinne? Profeten Hosea ser tilbake på denne historiske hendelsen og gir oss Guds perspektiv på den rollen Han spilte da Han imøtekom folkets ønske:

O Israel, du har ødelagt deg selv; men din hjelp er i Meg. Jeg vil

være din Konge; hvor er en annen som kan frelse deg i alle dine byer? Og hvor er dine dommere, dem du sa dette om: "Gi meg en konge og fyrster!" *Jeg gav deg en konge i Min vrede, og tok ham bort igjen i Min harme.* (Hosea 13:9–11, kursiv tilføyd)

Disse tre bibelske beretningene viser tydelig at Guds sinne var synonymt med at Han ga israelittene det de ville ha, selv om det ikke var i deres interesse at Han gjorde det. Dette burde i det minste være nok til å antyde at Guds sinne ut fra Bibelen kan defineres som noe helt annet enn den definisjonen vi finner i ordboken. Det finnes imidlertid mye mer enn dette. Hva skjedde da Jesus ble sint?

Og Han gikk inn i synagogen igjen, og der var det en mann med en visen hånd. Og de fulgte nøye med Ham for å se om Han ville helbrede ham på sabbaten, slik at de kunne anklage Ham. Og Han sa til mannen som hadde den visne hånden: "Kom frem." Og Han sa til dem: "Er det tillatt å gjøre godt eller å gjøre ondt på sabbat, å redde liv eller å drepe?" Men de tidde. Han så på dem med sinne, bedrøvet over deres harde hjerter, så sa Han til mannen: "Rekk ut din hånd." Og han rakte den ut, og hans hånd ble like frisk som den andre. Da gikk fariseerne ut og begynte straks å legge planer mot Ham sammen med herodianerne, om hvordan de kunne få ryddet Ham av veien. (Markus 3:1–6)

Dette er et møte Jesus hadde med fariseerne. Deres loviske restriksjoner forbød helbredelse på sabbatsdagen. Jesus leste deres hjerter og "så på dem med sinne." Hva slags sinne var det Jesus hadde? Den typen som beskrives som "bedrøvet over deres harde hjerter." Jesus opplevde sorg eller dyp tristhet over mangelen på kjærlighet og sympati som disse ubarmhjertige religiøse lederne viste overfor mannen med den visne hånden. Hva mer kan vi finne i Bibelen om Guds sinne og vrede?

For Guds vrede blir åpenbart fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker, som holder sannheten i urettferdighet. (Romerbrevet 1:18, kursiv tilføyd)

Hvordan blir Guds vrede åpenbart?

Derfor *overgav Gud dem også* til urenhet ved lysten i deres egne hjerter. (Romerbrevet 1:24, kursiv tilføyd)

Av denne grunn *overgav Gud dem* til skammelige lyster. (Romerbrevet 1:26, kursiv tilføyd)

Og ettersom de ikke ønsket å beholde Gud i sin kunnskap, *overgav Gud dem* til et fordervet sinn. (Romerbrevet 1:28, kursiv tilføyd)

Guds *vrede* defineres her som at Gud *gir dem opp* eller *overgir dem*—med andre ord, gir Gud folket frihet til å skille seg fra Ham. Ikke akkurat den hevngjengerrige og ødeleggende vreden vi ofte tilskriver Gud. La oss se på noen flere skriftsteder fra Det Gamle Testamentet.

Og folket var ute hele den dagen og hele natten og hele neste dag og samlet vaktler (den som samlet minst, samlet ti homer); og de strødde dem om seg rundt hele leiren. Og mens de ennå hadde kjøttet mellom tennene, før de hadde tygget det, blusset Herrens vrede opp mot folket, og Herren slo folket med en meget stor plage. (4. Mosebok 11:32–33)

Her kommer vi tilbake til historien om vaktlene som Gud ga til folket i sinne. Det var en naturlig konsekvens av folkets fråtseri: "Herren slo folket med en meget stor plage."

Det er verdt å merke seg at tonnevis med ferskt vaktelkjøtt ikke ville holde seg lenge i ørkenen der israelittene hadde slått leir. Kjøttet ville raskt bli ødelagt og dermed uegnet til menneskeføde. Med tanke på dette, hvilken plage ville det sannsynligvis ha resultert i? Gitt den rette mikroben og de rette forholdene er matforgiftning en dødelig sykdom: "Derfor kalte han dette stedet med navnet Kibrot-Hatta'ava [begjærets graver], for der begravde de det folket som hadde gitt etter for den lysten" (v. 34). Hva var "Herrens vrede"? Er det ikke rimelig å anta at Guds vrede var at Han *ikke grep inn* i en årsak-virkning-hendelse?

På den dagen skal Min vrede blusse opp mot dem, og Jeg vil forlate dem, og Jeg vil skjule Mitt ansikt for dem, og de skal bli

oppslukt. Og mange onder og mange trengsler skal ramme dem, så de skal si på den dagen: "Har ikke dette onde kommet over oss fordi vår Gud ikke er midt iblant oss?" Og Jeg vil sannelig skjule Mitt ansikt på den dagen på grunn av alt det onde de har gjort, ved at de har vendt seg bort til andre guder. (5. Mosebok 31:17–18)

Hva betyr det når Gud *skjuler sitt ansikt*? "Har ikke dette onde kommet over oss fordi vår Gud *ikke* er midt iblant oss?" Dette er igjen et språk som beskriver Guds manglende inngripen. Hvorfor sa Gud at Han ville skjule sitt ansikt? "På grunn av alt det onde de har gjort, ved at de har vendt seg bort til andre guder." Og hva ville resultatet bli? "De skal bli oppslukt, og mange onder og mange trengsler skal ramme dem." Da folket vendte seg til andre guder, vendte de seg bort fra den sanne Gud, og Han kunne ikke beskytte dem mot de uunngåelige konsekvensene.

Da gjorde Israels barn det som var ondt i Herrens øyne, og de tjente Ba'alene; og de forlot Herren, sine fedres Gud, Han som hadde ført dem ut av Egypts land; og de fulgte andre guder blant gudene til de folkene som bodde omkring dem, og de bøyde seg ned for dem; og de provoserte Herren til vrede. De forlot Herren og tjente Ba'al og Astarte. Og Herrens vrede ble heftig mot Israel. Derfor overgav Han dem i røvernes hånd, og de plyndret dem; og Han prisgav dem i deres fienders hender, de som bodde rundt omkring dem, så de ikke lenger kunne holde stand overfor sine fiender. (Dommerne 2:11–14)

Dette skriftstedet beskriver folkets vedvarende frafall fra Herren. Her "overgav Han dem i røvernes hånd" og "prisgav dem i deres fienders hender." Dette er igjen en passiv respons på krisen. På grunn av deres frafall kunne ikke Gud hindre Israels fiender i å invadere deres land.

For Herren skal slå Israel, som et siv blir ristet i vannet. Han skal rykke Israel opp med roten fra dette gode landet som Han gav deres fedre, og Han skal spre dem på den andre siden av elven, fordi de har plantet sine skogholt og provosert Herren til vrede. Og Han skal gi opp Israel på grunn av Jeroboams synder, han som

syndet, og som fikk Israel til å synde. (1. Kongebok 14:15–16)

Her er Guds vrede (og slåing) *å gi opp* det frafalne Israel.

For de provoserte Ham til vrede med sine offerhauger, og gjorde Ham sjalu med sine utskårne billedstøtter. Da Gud hørte dette, ble Han vred, og Han fikk stor avsky for Israel, slik at Han forlot tabernakelet i Sjilo, det teltet som Han hadde satt opp blant menneskene; og Han overlot sin styrke til fangenskap, og sin herlighet i fiendens hånd. Han overgav også sitt folk til sverdet, og var vred mot sin arv. (Salmene 78:58–62)

Her inkluderer definisjonen av vrede: *å forlate, overlevere til fangenskap og overgi.*

Derfor blusset Herrens vrede opp mot sitt folk, så Han fikk avsky for sin egen arv. Og Han overgav dem i hedningenes hånd, og de som hatet dem, regjerte over dem. (Salmene 106:40–41)

Guds vrede beskrives her som å "overgi dem i hedningenes hånd."

Jeg skjulte Mitt ansikt for deg et øyeblikk da en liten vrede steg opp i Meg; men Jeg vil ha barmhjertighet med deg med evigvarende godhet, sier Herren, din Forløser. (Jesaja 54:8)

I dette skriftstedet defineres "en liten vrede" som at Gud som sitt ansikt "et øyeblikk", men Guds godhet og barmhjertighet mot oss er evigvarende.

Og Jeg vil kaste dere bort fra Mitt åsyn, slik Jeg har kastet bort alle deres brødre, nemlig hele Efraims etterslekt. Provoserer de Meg til vrede? sier Herren. Provoserer de ikke seg selv til forvirring for deres egne ansikter? Derfor, så sier Herren GUD: Se, Min vrede og Mitt raseri skal bli utøst over dette stedet—over mennesker og over dyr, over trærne på marken og over jordens grøde. Og de skal brenne, og de skal ikke bli slokktet. (Jeremia 7:15, 19–20)

Gud spør: "Provoserer de Meg til vrede? ... Provoserer de ikke seg selv til

forvirring for deres egne ansikter?" Folkets trengsler kom som en konsekvens av deres avgudsdyrkelse, ikke som en straff fra Gud.

Klipp ditt hår, O Jerusalem, og kast det bort, og stem i en klagesang på høydene; for Herren har forkastet og *forlatt generasjonen til sin vrede*. (Jeremia 7:29, kursiv tilføyd)

Det er flere skriftsteder som bruker lignende terminologi, men disse vi har sett på, burde være nok til å vise at Guds vrede *aldri* er en straff fra Hans side. Gud gir oss frihet til å akseptere eller avvise Ham. Guds vrede er de naturlige konsekvensene av våre gale valg, når Han ser seg nødt til å la oss få det som vi vil. Guds rolle er alltid passiv og omtales som å *forlate, skjule sitt ansikt, overgi, gi slipp, overlevere* og lignende terminologi.

I sin kunngjøring foran Moses nevnte ikke Gud *vrede* eller *sinne* som egenskaper ved sin karakter: "Og Herren gikk forbi framfor ham og proklamerte: Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rik på godhet og sannhet, Han fastholder barmhjertighet mot tusen slektledd, og Han tilgir syndeskyld og overtredelse og synd" (2. Mosebok 34:6–7).

Og folket talte mot Gud og mot Moses: "Hvorfor har dere ført oss opp fra Egypt for å dø i ødemarken? For her finnes det verken brød eller vann, og vår sjel vemmes ved dette usle brødet." Da sendte Herren flammende slanger inn blant folket, og de bet folket; og mange av Israels folk døde. (4. Mosebok 21:5–6)

Dette skriftstedet forteller oss om at "Herren sendte flammende slanger inn blant folket" som svar på deres klager. Ut fra de bibelske bevisene vi har sett på så langt, hva ville Guds gjerning ha vært da Han "sendte" slangene? I tråd med de andre skriftstedene vi har undersøkt, ble Gud tvunget av folkets opprørske utakknemlighet til å gi dem frihet *fra* sin beskyttende inngipen på deres vegne.

Hvordan kom de flammende slangene til å være der i utgangspunktet? "[Herren din Gud] som førte deg gjennom den store og forferdelige ødemarken, gjennom *områder med ildaktige slanger* og skorpioner, gjennom det tørre landet der det ikke var noe vann; Han som lot vann

strømme ut til deg fra den flintharde klippen" (5. Mosebok 8:15, kursiv tilføyd).

De flammende slangene var der hele tiden, som en av mange farer som Gud på mirakuløst vis beskyttet israelittene mot i det barske ørkenmiljøet. Denne beretningen om at Gud sendte flammende slanger, ville bare vært problematisk dersom Gud i stedet hadde sendt sultne isbjørner.

Det finnes mange beretninger i Bibelen om at Gud sender invasjonshærer eller en eller annen katastrofe mot menneskene. Med denne forståelsen kan vi med rimelighet konkludere med at i alle de bibelske beretningene der Gud sendte noe skadelig, betyr det at Gud ikke var i stand til å forhindre det fra å skje uten å være en manipulator av årsak og virkning. Det er ikke Guds hensikt, og det ligger heller ikke i Hans natur, å utøve kontroll over menneskelige anliggender.

Da vil Herren bli sjalu på grunn av sitt land, og ha medynk med sitt folk. Ja, Herren vil svare og si til sitt folk: Se, Jeg vil sende dere korn og vin og olje, og dere skal bli mett ved det; og Jeg vil aldri mer gjøre dere til en bebreidelse blant hedningene. (Joel 2:18–19)

Så sa engelen til meg, han som samtalte med meg: Rop ut og si: Så sier hærskaernes Herre: Jeg er sjalu på grunn av Jerusalem og på grunn av Sion med stor sjalusi. (Sakarja 1:14)

For jeg er sjalu på dere med Guds sjalusi. For jeg har forlovet dere med én ektemann, slik at jeg kan stille dere fram for Kristus som en ren jomfru. Men jeg frykter for at slik som slangen forførte Eva med sin list, slik vil også deres sinn på en eller annen måte bli fordervet fra den troskyldigheten som er i Kristus. (2. Korinterbrev 11:2–3)

Guds sjalusi er fullstendig uselvisk. Gud er sjalu for andre, aldri for seg selv.

Igjen blusset Herrens vrede opp mot Israel, og Han fikk David til å gå imot dem ved å si: "Gå, og mønstre Israel og Juda." For kongen

sa til Joab, kommandanten for hæren, som var hos ham: "Gå nå omkring i alle Israels stammer, fra Dan til Be'er-Sjeba, og mønstre folket, så jeg kan få vite antallet på folket." Og Joab sa til kongen: "Må Herren din Gud gjøre folket større, så det blir hundre ganger flere enn det er, og må min herre kongen få se det med sine øyne. Men hvorfor ønsker min herre kongen å gjøre dette?" Likevel seiret kongens ord over Joab og over kapteinene i hæren. Derfor dro Joab og kapteinene i hæren bort fra kongen for å mønstre folket i Israel. (2. Samuel 24:1–4)

Da David mønstret Israel, demonstrerte han stolthet og mistillit til Gud ved å sette sin lit til menneskelig antall og militærmakt for å beskytte Israel. Dette utelukket i praksis Guds ikke-voldelige beskyttelse over dem, og gjorde dem sårbare overfor deres fiender og andre trusler. Selv den kampvante Joab så faren i kongens anmodning om å mønstre Israel, og forhørte ham om det.

Gud "fikk David til å gå imot dem." Kan det være problematisk å forstå dette utsagnet slik det står? Hvisket Gud i Davids øre at han skulle mønstre Israel, slik at Han kunne ha et godt påskudd for å vende seg mot dem? La oss se på dette verset i lys av det vi så langt har lært om Guds gjerninger.

Gud tar ikke en aktiv rolle i ødeleggelsen, og Han egger ikke til ondskap, men det er noen som gjør det. Er det mulig at Gud i denne hendelsen "fikk" David til å mønstre Israel ved ikke å hindre ham i å gjøre det? Og ville det være å gå for langt å antyde at det var ikke Gud som hvisket i Davids øre, men Satan? Hvordan kan vi vite det? Vi kan lese om den samme hendelsen i 1. Krønikebok: "Nå stod *Satan* opp mot Israel, og han fikk David til å mønstre Israel" (1. Krønikebok 21:1, kursiv tilføyde).

Vi lurte kanskje på hvorfor Bibelen ikke bare sier rett ut nøyaktig hva som skjedde i hver eneste hendelse; ville ikke det gjøre bibelstudie mye enklere? Jo, det ville det. Men kommunikasjonsproblemet mellom Gud og menneskehet har aldri skyldtes Guds manglende forståelse, men vår egen. I sin visdom gir Gud oss valget mellom å akseptere eller avvise sannheten om Ham. Bibelen ble skrevet med dette viktige prinsippet i tankene. Når vi

har muligheten til å forstå den frelsende sannheten om Gud, og avviser den, vil mer lys bare drive oss lenger bort fra Ham. Av den grunn gir Bibelens overfladiske tvetydighet rom for motstridende tolkninger. Det ligger ikke i Guds karakter å overbevise oss mot vår vilje til å tro på Ham og Hans kompromissløse kjærlighet. Samtidig gir Bibelen rikelig med bevis for at de som *søker* etter vår saktmodige Gud, kan finne Ham.

Og dere skal søke Meg og finne Meg, når dere søker Meg av hele deres hjerte.

—Jeremia 29:13

14. Hvordan Gud fører krig

Gud fører krig mot det onde med sannhet, kjærlighet, barmhjertighet og tilgivelse.

Den som gjør synd, er av djevelen; for djevelen synder fra begynnelsen. Derfor ble Guds Sønn manifestert, for at Han skulle ødelegge djevelens gjerninger. (1. Johannes 3:8)

Djevelens verk har helt fra begynnelsen av hans opprør vært å anklage og misrepresentere Gud. Jesus, Guds Sønn, ødela djevelens verk ved å demonstrere at hans anklager mot Gud var en løgn.

Hvorfor forstår dere ikke Min tale? Det er fordi dere ikke kan høre Mitt ord. Dere er av deres far djevelen, og dere vil følge deres fars lyster. Han var en morder fra begynnelsen og står ikke i sannheten, fordi det ikke er sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget forråd, for han er en løgner og løgnens far. (Johannes 8:43–44)

Jesus bekrefter at djevelens fremste våpen er løgn. Det er "umulig for Gud å lyve" (Hebreerbrevet 6:18); Han bekjemper djevelens løgner med sannhet.

Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot djevelens utspekulerte knep. For vi kjemper ikke mot kjøtt og blod, men mot fyrstedømmer, mot makter, mot herskerne over denne verdens mørke, mot åndelig ondskap i høye stillinger. Ta derfor på dere Guds fulle rustning, slik at dere kan være i stand til å stå imot på den onde dag, ved at dere har gjort alt for å bli stående. Stå derfor fast, ved at dere har sannheten ombundet rundt livet, og ved at dere er iført dere rettferdighetens brynje, og ha deres føtter skodd med den forberedelse som fredens evangelium gir; ta framfor alt troens skjold, med det skal dere være i stand til å slokke alle den ondes brennende piler. Og ta frelsens hjelmen og Åndens sverd, som er Guds ord. (Efeserbrevet 6:11–17)

Jesus demonstrerte for oss hvordan vi kan bruke Guds rustning: de gode nyhetene om sannheten om Gud ("sannheten ombundet rundt livet"), Hans oppfyllelse av paktstroskap ("rettferdighetens brynje"), budskapet om forsoning med vår himmelske Far ("fredens evangelium"), forsikringen om Guds troverdighet ("troens skjold") og løftet om evig liv til dem som er befridd fra trelldom under Satan og hans løgner ("frelsens hjelm"). Vi blir også oppmuntret til å ta i bruk det samme våpenet som Jesus brukte—Guds Ord ("Åndens sverd").

Dere høyt elskede, ta ikke hevn selv, men gi heller rom for vreden; for det står skrevet: "Hevnen er Min; Jeg vil gjengjelde", sier Herren. "Derfor, hvis din fiende er sulten, gi ham mat; hvis han er tørst, gi ham å drikke; for ved å gjøre det, skal du samle glødende kull på hans hode." Bli ikke overvunnet av det onde, men overvinn det onde med det gode. (Romerbrevet 12:19–21)

Hva er Guds hevn? Han overvinner det onde med det gode, og Han inviterer sine barn til å gjøre det samme. Å behandle våre fiender med vennlighet i stedet for med gjengjeldelse blir sammenlignet med å samle "glødende kull" på deres hoder. Å gjøre gjengjeld mot en fiende er å bli overvunnet av det onde. Det finnes imidlertid en effektiv måte å overvinne det onde på—"med det gode." Det er Guds måte å føre krige på.

Da sa Jesus: "Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør." (Lukas 23:34)

Disse ordene fra Jesus er til vår fordel. Faderen trenger ingen overtalelse for å tilgi. Problemet ligger ikke hos Gud, men hos oss. Vi tror at Gud er som oss. Da Jesus sa ordene: "Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør", ba Han ikke bare for dem som korsfestet Ham, men for oss også. Gud vil at vi skal vite at Han forstår vår fortvilte situasjon (vi vet ikke hva vi gjør); likevel elsker Han oss ubetinget og jobber utrettelig for å frelse oss.

Men Åndens frukt er: kjærlighet, glede, fred, langmodighet,

hensynsfullhet, godhet, tro, saktmodighet, avholdenhet. Det er ingen lov mot slike ting.

—Galaterbrevet 5:22–23

15. Sodoma og Gomorra

Ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra blir sett på som det klassiske eksempelet på en sint Gud som får død og ødeleggelse til å regne over et ugudelig folk. Hvis vi tar Bibelens beretning slik den står, ser det ut til at følgende skjer: Disse to byene ligger i et velstående jordbruks- og handelsområde, og livet blir relativt enkelt for innbyggerne. Menneskene har mye fritid, og ugudelige aktiviteter blir utbredt. Gud ser ned fra himmelen og blir forarget over omfanget av deres ondskap. Han avstår fra å gjøre noe en stund, men til slutt blir fordervelsen så ille at Guds tålmodighet er oppbrukt. Han sender en advarsel til den rettferdige Lot og hans familie om å forlate Sodoma. Deretter lar Gud ild og sovel regne ned fra himmelen i et spektakulært vredesutbrudd. Menn, kvinner og barn går en grusom død i møte. Sodoma og Gomorra blir tilintetgjort, og Guds hevn er tilfredsstilt.

La oss nå ta en ny titt på den samme hendelsen med den forståelsen at Gud ikke tar en aktiv rolle i ødeleggelsen. Se for deg de to byene med de selvopptatte innbyggerne som nyter sin velstand og sine fornøyer: "Se, dette var syndeskylden til Sodoma, din søster: stolthet, nok av mat og overflod av ledighet var i henne og i hennes døtre; hun styrket heller ikke den fattiges og trengendes hånd" (Esekiel 16:49). Folket er ikke klar over at under deres byer (som er bygget i et geologisk ustabil område) er vulkanske krefter i ferd med å bygge seg opp. De er heller ikke klar over at den usynlige Gud som de avviser, også er den samme Gud som hittil har beskyttet dem mot katastrofen. Endelig kommer dagen da Gud må erkjenne deres ønske om uavhengighet fra Ham. For å bevare deres frihet, *lar* Han dem motvillig gå, og etterlater dem ubeskyttet fra naturkreftene som er utenfor Hans kontroll. Sprekkene under jordoverflaten river seg opp og spyr smeltet stein tusenvis av meter i været, og det regner "sovel og ild fra Herren fra himmelen" (1. Mosebok 19:24). Sodoma og Gomorra blir ødelagt i løpet av få minutter.

Guds *gjerning* i forbindelse med ødeleggelsen av de to byene var å gi innbyggerne ekte frihet—inkludert friheten til å ta valg med katastrofale konsekvenser: "Jeg kaller i dag himmelen og jorden til vitner mot dere, at

jeg har satt foran dere livet og døden, velsignelsen og forbannelsen; velg derfor livet, så både du og dine etterkommere kan få leve; så du kan elske Herren din Gud, så du kan adlyde Hans røst, og så du kan holde deg til Ham, for Han er ditt liv og dine dagers fylde" (5. Mosebok 30:19–20).

Sykdom, ulykker, død, krig, naturkatastrofer og så videre oppstår av mange grunner. Ofte er *vi* selv direkte ansvarlige, noen ganger er det Satan, og noen ganger er det de postdiluvianske naturkreftene som har skylden. Som oftest er det en kombinasjon av flere medvirkende faktorer som er involvert. Fordi vi ikke kan se klart *hvorfor* en bestemt lidelse har funnet sted, er vi tilbøyelige til å legge skylden på Gud. Er det rettfærdig? Er det rimelig? Vår tilbøyelighet til å legge skylden på andre har eksistert lenge. Når og hvor begynte denne ansvarsfraskrivelsen? "Og mannen sa: '*Kvinnen* som *Du* gav for å være hos meg, hun gav meg av treet, og jeg spiste.' Og Herren Gud sa til kvinnen: 'Hva er det du har gjort?' Og kvinnen sa: '*Slangen* lokket meg, og jeg spiste'" (1. Mosebok 3:12–13, kursiv tilføyd).

Din barmhjertighet, O Herre, er i himlene; Din trofasthet når opp til skyene. Din rettfærdighet er som de store fjell; Dine dommer er et stort dyp; O Herre, Du bevarer mennesker og dyr. Hvor ypperlig Din kjærlige godhet er, O Gud! Derfor setter menneskebarna sin lit under skyggen av Dine vinger.

—Salmene 36:5–7

16. Hva med flommen?

Hva med flommen i Noahs dager? Hvis Gud ikke er ødeleggeren, hva var det da som forårsaket vår verdens største katastrofe? Hvilke bevis kan vi finne i Bibelen og andre steder som kan gi oss en rimelig forklaring på hva som forårsaket denne enorme verdensomspennende flommen?

Og Herren sa: "Min Ånd skal ikke alltid strides med mennesket, for han er i sannhet kjød; likevel skal hans dager være ett hundre og tjue år." (1. Mosebok 6:3)

Gud så tydeligvis frem til en tid da menneskene ville distansere seg så langt fra Ham at Han ville bli tvunget til å gi slipp på dem ved å løsne sitt opprettholdende tak på naturkreftene. Vi kan lure på hva som til slutt fikk Ham til å gi slipp. Tok Gud en kalkulert beslutning om å gjøre det, eller var det en annen faktor som spilte inn?

Tenk deg at du har en nabo som har en rekke personlige problemer. Han sliter økonomisk, har flere helseproblemer og klarer ikke å gå mer enn noen få kvartaler hjemmefra. På toppen av det hele, eier han ikke bil, noe som gjør det vanskelig for ham å gjøre ærender og få dekket sine behov.

En dag får du i en samtale med ham høre at han mangler transportmiddel, og tilbyr deg å kjøre ham til dagligvarebutikken og andre steder. I løpet av de neste månedene kjører du ham med din bil til legebesøk, apoteket og supermarkedet. Denne ordningen ser ut til å fungere bra, og du er glad for å kunne hjelpe ham.

Så en varm sommerdag dukker den samme naboen opp på døren din i tilsynelatende opprørt sinnsstemning og ber deg om å kjøre ham til en bank på den andre siden av byen. Du legger merke til at han har med seg en papirpose, en finlandshette og noe som ser ut som et håndvåpen pakket inn i en sokk. Hva ville du ha gjort? Ville du ha tatt bilnøkklene dine og muntert løpt ut døren for å kjøre din venn til hans destinasjon og tilbake igjen?

Vi har alle grenser som vi ikke er villige til å krysse. Disse gjelder moralske,

etiske og personlige grenser. Er det ikke rimelig å tro at Gud også har grenser *Han* ikke vil krysse—eller *ikke kan* krysse?

Og Gud så at menneskets ondskap var stor på jorden, og at hver tanke som rørte seg i hans hjerte bare var ond hele tiden. Jorden var også fordervet framfor Gud, og jorden var full av vold. Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet; for alt kjød hadde gjort sin vei fordervet på jorden. Og Gud sa til Noah: "Slutten på alt kjød er kommet framfor Meg; for ved dem er jorden full av vold; og se, Jeg vil utrydde dem sammen med jorden." (1. Mosebok 6:5, 11–13)

Hvordan var vår verden like før flommen? Gud åpenbarte for Noah at "*ved dem* er jorden full av vold" (v. 13, kursiv tilføyd). På grunn av menneskehetens voldsbruk, hadde jorden *lagret opp* vold. I den kommende katastrofen skulle usedvanlig voldsomme krefter snart slippes løs. Det menneskelig samfunnet var i moralsk forfall: "Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet; for alt kjød hadde gjort sin vei fordervet på jorden."

Hvor mange lojale tilhengere hadde Gud i denne spesielt mørke tiden i historien? Noah alene er nevnt i Bibelen. Hva var årsaken til denne triste tilstanden? Menneskenes tanker "var bare onde hele tiden." Hvordan definerer Bibelen ondskap? Da Adam og Eva spiste av frukten fra "treet til kunnskap om godt og ondt" (1. Mosebok 2:17), definerer deres tankeskifte om Guds godhet perfekt *hva ondskap er*. Våre første foreldres forvrengte bilde av vår saktmodige Gud er det verden arvet. De voldelige innbyggerne i den førdiluvianske verden trodde at Gud samtykket i deres voldsbruk. Hva var Guds svar? "Det voldte Ham sorg i Hans hjerte" (1 Mosebok 6:6).

Menneskeheten hadde presset Gud helt opp til den grensen Han *ikke kunne* krysse uten selv å bli en ufrivillig deltaker i volden. Gud ble tvunget til å slippe sitt grep om den naturlige verden. Da 120-års perioden var over, og passasjerene var trygt om bord i arken, begynte regnet å falle i strie strømmer i førti dager og førti netter. Hva hva det som utløste denne massive vannflommen? Vi finner viktige ledetråder i første kapittel av 1.

Mosebok:

Og Gud sa: "La det bli et firmament midt i vannet, og la det skille vann fra vann." Slik dannet Gud firmamentet, og skilte vannet som var under firmamentet fra vannet som var over firmamentet; og det ble slik. Og Gud kalte firmamentet himmel. (1. Mosebok 1:6–8)

Hva er et firmament? Firmament betyr en vidde, et hvelv eller en kuppel. En kuppel refererer til et dekke over jorden, svevende eller festet i himmelen eller atmosfæren. Skriftstedet fortsetter med å beskrive denne kuppelen som en skillevegg mellom vannene, med en betydelig mengde vann *over* kuppelen.

Et massivt dekke av atmosfærisk vanndamp omsluttet hele jorden som et gigantisk drivhus, noe som ga vår verden et jevnt og mildt tropisk klima fra Nordpolen til Sydpolen. Fossile rester av varmtklimatiske planter og dyr er funnet i polare strøk, noe som vitner om at det en gang har eksistert et slikt klima på planeten vår. Bibelen gir også en annen viktig ledetråd om jordens klima i de tidlige tider:

Dette er historien om himlene og jorden, da de ble skapt, på den dagen da Herren Gud skapte jorden og himlene, før det fantes noen busk på marken over hele jorden, og før det hadde grodd fram noen plante på marken. For Herren Gud hadde ikke latt det regne på jorden, ...; men det steg opp en tåke fra jorden, og den vannet hele jordoverflaten. (1. Mosebok 2:4–6)

Disse versene antyder en verden som er svært forskjellig fra den vi kjenner dag. "Herren Gud hadde ikke latt det regne på jorden, ...; men det steg opp en tåke fra jorden, og den vannet hele jordoverflaten." Jorden hadde et fuktig, men varmt og usedvanlig jevnt klima, uten brå temperaturendringer. Med så jevne temperaturer ville det ikke vært tordenvær, tornadoer, orkaner, hagl eller snø, og tilsynelatende ikke engang regn. Det er også sannsynlig at selve jordoverflaten var mye jevnere enn den er i dag, uten ruvende fjell eller dype havkløfter. I tillegg ville en mye mindre del av jordoverflaten ha vært dekket av vann.

Hva var det som holdt alt vannet svevende i atmosfæren, og hva var mekanismen som utløste flommen? Vi vet fra enkel observasjon at varme får vann til å stige. Vann som varmes opp i en vannkoker på komfyren, slipper ut av tuten som damp. Vannmassene på planeten vår avgir store mengder vannmolekyler hver eneste dag. Jo mer varme som tilføres, desto raskere slipper de ut. Det fordamper relativt få vannmolekyler fra overflaten av en frossen innsjø midtvinters sammenlignet med en varm sommerdag.

Hva om det var mer varmeenergi tilgjengelig før flommen; ville ikke det ha ført til mer vann i atmosfæren? Jorden vår får praktisk talt all sin varmeenergi fra solen. Uten den ville vår verden blitt ultrafrossen med en overflatetemperatur som nærmer seg det absolutte nullpunkt.

Da Gud skapte vår verden, satte Han igang et utrolig presist varmeenergisystem som var i stand til å holde enorme mengder vann i atmosfæren. Solen må ha vært en nøkkelmekanisme i driften av dette systemet. Det er også rimelig å tro at solen før flommen ga *mer* varme enn den gir i dag. Hvis dette er sant, er det rimelig å tro at solens energiproduksjon ble påvirket da Gud ble tvunget til å løsne sitt grep om den naturlige verden.

Den skjøre balansen i atmosfæren ble forstyrret, og "Det året Noah var seks hundre år, i den andre måneden, på den syttende dagen i måneden, på den dagen ble alle kildene i det store dypet brutt opp, og himmelens luker ble åpnet. Og regnet falt over jorden i førti dager og førti netter." (1. Mosebok 7:11–12). Historiens første regndråper begynte å falle, og til slutt strømmet tusenvis av kubikkmil med vann ned på jorden.

Geologisk ustabilitet sammenfalt med atmosfærisk ustabilitet, noe som førte til økt vanntrykk i underjordiske reservoarer: "På den dagen ble alle kildene i det store dypet brutt opp" (1. Mosebok 7:11). Disse "kildene" bidro med ytterligere vann til flommen.

Bare de åtte menneskene i arken overlevde flommen: Noah og hans familie. Tallrike dyrearter var også ombord i det massive skipet, slik at verden kunne befolkes på nytt med hver sin dyreart etter flommen.

De fossile restene av arken er bevart i en nasjonalpark dedikert til arkens funnsted i Øst-Tyrkia, i nærheten av den lille byen Dogubayazit. De ekstraordinære arkeologiske funnene på Ararat-fjellene er overbevisende evidens for at den bibelske beretningen om den store flommen *ikke* er en fabel, men en pålitelig historie om den eneste verdensomspennende naturkatastrofen:

Og vannet trakk seg stadig tilbake fra jorden. Etter hundre og femti dager sank vannet. I den syvende måneden, på den syttende dagen i måneden, ble arken stående på Ararat-fjellene.

—1. Mosebok 8:3–4

17. Korsets vitnesbyrd

Ved å forstå Guds gjerninger i Det Gamle Testamentet riktig, kan vi være sikre på at Han ikke ødelegger—uansett omstendigheter. Det mest overbevisende beviset på at Gud ikke kommer nær synderen for å ødelegge ham, finner vi imidlertid i Det Nye Testamentet.

Troen på at Jesus døde på korset for oss er nesten universell blant bibelstudenter, selv om det finnes ulike syn på hvordan Jesu død frelser oss. De fleste tror likevel at da Jesus døde på korset, opplevde Han det vi er forutbestemt til å oppleve uten Hans selvoppofrende inngripen på våre vegne.

Hvis dette er sant, ville vi forvente å finne at Jesus døde på samme måte som vi kommer til å dø i forhold til hva Gud "gjør" for å frembringe denne døden. Hvis vi tror at det er Gud som ødelegger synderen, så vil vi også forvente at Gud Faderen kom nær Jesus for å drepe Ham. Er det dette vi finner? Matteusevangeliet gir en detaljert beretning om korsfestelsen av Kristus. Hva var Jesu siste ord kort tid før Han døde? "Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du *forlatt* Meg?" (Matteus 27:46, kursiv tilføyd).

Dette verset avslører hvordan Jesus døde. Gud Faderen lot sin Sønn oppleve det som alle mennesker som avviser Hans kjærlighet, vil oppleve til slutt—adskillelse fra Ham, Livgiveren. Gud Faderen drepte ikke Jesus—det var vår synd gjorde det: "Syndens lønn er død" (Romerbrevet 6:23). Synd er fullstendig i stand til å forårsake død helt av seg selv, uten noen hjelp fra Gud. Alt liv er fra Gud, uten unntak. All død er konsekvensen av synd, uten unntak. Å forestille seg at Gud er kilden til død, er *ulogisk—uten unntak*.

Det er ikke mulig i dette lille bindet å undersøke alle beretninger om ødeleggelse og lidelse som tilskrives Gud. Men de skriftstedene vi har undersøkt, er en nøkkel til en riktig forståelse av Guds rolle i forbindelse med død og katastrofer i Bibelen. Bibelen tolker Bibelen. Når Skriften trekker forhenget til side i et bestemt avsnitt for å tydeliggjøre Guds gjerninger, kan vi bruke det som en nøkkel til å forstå andre avsnitt som

ikke er like tydelige (som når to skriftsteder ser ut til å motsi hverandre). I tillegg er Guds ord om seg selv verdt å ta spesielt hensyn til, for eksempel: "Jeg er Herren, Jeg forandrer Meg ikke" (Malaki 3:6). Til sist er sannheten om Gud som Jesus lærte og demonstrerte, et nøyaktig veikart for å navigere gjennom hele Bibelen fra 1. Mosebok til Åpenbaringsboken.

Og at Kristus ved troen kan bo i deres hjerter; så dere, ved at dere er rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, kan være i stand til å fatte sammen med alle de hellige hvor stor bredden og lengden og dybden og høyden er—og til å kjenne Kristi kjærlighet som overgår all kunnskap; så dere kan bli fylt med hele Guds fylde.

—Efeserbrevet 3:17–19

18. Gud er ikke en tyrann

Det er gode nyheter for alle som har blitt utsatt for læren om et evig brennende helvete. Denne læren støttes ikke av en grundig studie av Bibelen. Skriften beskriver døden som en bevisstløs tilstand. Døden er en midlertidig *søvn* som bare varer frem til oppstandelsen. Deretter vil alle som har motsatt seg å bli forsonet med Gud, høste evigvarende ikke-eksistens som en naturlig konsekvens.

For å finne støtte for et evig brennende pinested i Bibelen, må vi bokstaveliggjøre ord som er ment å være symbolske. Ordet *ild* kan ha enten en bokstavelig eller en symbolsk betydning. Da Nebukadnesar i Daniels bok fikk Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego kastet inn i den brennende ildovnen, var det åpenbart en bokstavelig ild de opplevde. Da døperen Johannes, som døypte med vann, sa Kristus skulle døype med Den Hellige Ånd og med ild, siktet han åpenbart *ikke* til bokstavelig ild, men brukte ordet *ild* i overført betydning.

"Vår Gud er en fortærende ild" og "Gud er kjærlighet" (Hebreerbrevet 12:29, 1. Johannes 4:16). Er disse to definitive utsagnene om Gud i konflikt med hverandre? Bare hvis vi tenker på ilden som en bokstavelig ild. Ild er en kjemisk reaksjon. Er Gud en kjemisk reaksjon? Disse to uttalelsene er i perfekt harmoni med hverandre hvis vi forstår den effekten som Guds kjærlighet har på et menneske. Guds kjærlighet fortærer selviskhet. Selviskhet er det motsatte av ekte kjærlighet. Hvis vi er åpne for Guds kjærlighet, vil den samme kjærligheten komme inn i oss og fortære den dødelige selviskheten i våre hjerter. Dette er en livgivende erfaring.

Hvis vi motsetter oss Guds kjærlighet og i stedet klamrer oss til vår egen selviskhet, vil den samme kjærligheten være en kilde til pine. Vi vil forsøke å bevege oss bort fra den og til og med flykte fra eller gjemme oss for Gud. Det var Adam og Evas opplevelse etter at de trodde på slangens løgn om Gud. Forstått på denne måten, kan vi se at Guds kjærlighet *er* den fortærende ilden.

Jesu lignelse om den rike mannen og Lasarus blir noen ganger brukt til å støtte læren om et bokstavelig pinested:

Det var en rik mann som var kledd i purpur og fint lin, og som levde i luksus hver dag. Men det var en tigger som het Lasarus, som var lagt ved hans port. Han var full av verkesår og han ønsket å bli matet med smulene som falt fra mannens bord. Dessuten kom hundene og slikket hans sår. Så skjedde det at tiggeren døde og ble båret av englene til Abrahams barm. Men også den rike mannen døde og ble begravet. Og da han åpnet sine øyne i helvete, der han var i pine, og fikk se Abraham langt borte, og Lasarus i hans barm, ropte han og sa: "Far Abraham, forbarm deg over meg, og send Lasarus, så han kan dyppe sin fingertupp i vann og kjøle min tunge; for jeg pines i denne flammen." Men Abraham sa: "Sønn, husk at du fikk dine goder i din levetid, og på samme måte fikk Lasarus alt det onde; men nå blir han trøstet, og du blir pint. Og dessuten er det satt opp en stor kløft mellom oss og dere, slik at de som ønsker å gå herfra til dere, ikke skal kunne det, og de som er der kan heller ikke komme over til oss." Da sa han: "Da ber jeg deg, far, at du vil sende ham til min fars hus, for jeg har fem brødre, så han kan vitne for dem, så ikke de også kommer til dette pinens sted." Abraham sa til ham: "De har Moses og profetene; la dem høre dem." Og han sa: "Nei, far Abraham; men hvis noen kommer til dem fra de døde, vil de omvende seg." Men han sa til ham: "Hvis de ikke hører Moses og profetene, så vil de heller ikke bli overbevist selv om noen stod opp fra de døde." (Lukas 16:19–31)

Jesus fortalte denne lignelsen for å illustrere hvilken effekt selviskhet og likegyldighet har på et menneske. Jesus henvendte seg til selvrettferdige fariseere, og Han pakket sin lignelse inn i vanlige misoppfatninger om livet etter døden.

Jødene assosierte rikdom med Guds velsignelse. I deres øyne var en fattig person, spesielt en som hadde en eller annen fysisk lidelse, forbannet av Gud; tanken var at personen fortjente sitt lodd i livet på grunn av en eller annen åndelig mangel eller synd. En velstående person, derimot, var

sikret Guds spesielle gunst. En persons rikdom eller status var, ifølge fariseernes tankegang, et mål på personens rette status overfor Gud. Jesus ga dem denne lignelsen for å avsløre feilslutningen i dette trangsynte og grusomme perspektivet.

Først skal vi se på noen detaljer i fortellingen. Etter sin død befinner tiggeren Lasarus seg komfortabelt plassert i "Abrahams barm." Den rike mannen dør også og ender opp i helvete, der han lider pine. Han ser opp og får øye på Abraham og Lasarus på avstand. Så følger en samtale mellom den rike mannen og "far Abraham".

La oss nå undersøke denne fortellingen nøye ved å stille noen gjennomtenkte spørsmål:

- Hvor befinner Abraham og Lasarus seg i fortellingen?
- Hvis Abraham og Lasarus er i himmelen eller paradiset, hvordan er det da mulig at Abraham kan føre en samtale med den rike mannen som er i helvetet, og hvordan er det mulig for den rike mannen å se dem?
- Hvis Abraham og Lasarus er i helvetet, hva gjør de der?
- Hvis Abraham og Lasarus er verken i himmelen eller i helvetet, hvor er de da?
- Hvor mye lindring kan noen få dråper vann på tungen gi en person som pines i et brennende helvete?
- Kan Lasarus se den rike mannen bli pint i helvetet og høre hans bønner?
- Hvordan blir Lasarus trøstet i Abrahams barm?
- Blir Lasarus trøstet *til tross* for sin tilsynelatende bevissthet om den rike mannens lidelse, eller *på grunn* av den?
- Oppmuntres Lasarus til å nære en ufølsom likegyldighet overfor den rike mannen nå som deres situasjoner er snudd på hodet?

- Hvor bred er den "store kløften" som hindrer dem i å reise mellom de to stedene?
- Hvor bred må denne store kløften være for å hindre kommunikasjon mellom helvete og stedet der Abraham og Lasarus befinner seg?
- Hvor bred må denne store kløften være for å hindre at de som befinner seg på den behagelige siden av kløften, blir klar over lidelsene til dem som pines i helvete? Tre hundre meter? Tre hundre kilometer? Ville universet være bredt nok?
- Er det rimelig å konkludere med at fordi Jesus brukte en henvisning til helvete i lignelsen om den rike mannen og Lasarus, så ga han støtte til læren om et evig brennende helvete?

Er det ikke *mer* rimelig å konkludere med at Jesus brakte konseptet om et evig brennende pinested inn i sin lignelse for å avvise denne grusomme læren, snarere enn for å støtte den? Jesus lærte oss at det ville være umulig for dem som vil leve evig, å ha fullkommen fred og ekte lykke hvis det fantes et bokstavelig helvete noe sted i universet.

Læren om et evig pinested er en løgn fra Satan som fremstiller vår saktmodige, barmhjertige, tilgivende og kjærlige Gud som den verste tyrannen man kan tenke seg, og som er beregnet for å drive oss bort fra vår himmelske Far. Det vil *aldri* finnes noe sted for evig pine. Bibelen taler i stedet om at det skal komme en dag da all lidelse vil ta slutt—for alltid:

Og jeg hørte en høy røst fra himmelen som sa: "Se, Guds tabernakel er hos menneskene, og Han vil bo hos dem, og de skal være Hans folk. Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne; og det skal ikke lenger være noen død, heller ikke sorg eller gråt. Det skal heller ikke være noen smerte mer; for det som var før, er blitt borte."
(Åpenbaringen 21:3–4)

Mange lurer ofte på i hvilken form kommer vi til å leve i evigheten. Kommer vi til å ha menneskekropper slik vi har nå, eller kommer vi til å ha

en kroppsløs tilværelse? Og hva er sjelen vår?

Og Herren Gud formet mennesket av jordens støv, og Han pustet livspusten inn i hans nesebor; og mennesket ble til en levende sjel. (1. Mosebok 2:7)

Den sjelen som synder, skal dø. (Esekiel 18:4)

Våre liv krever "livspusten" eller ånd, som kommer fra Gud. Vi har ikke levende sjeler. Hver og en av oss er en levende sjel. Troen på at vi har adskilte udødelige sjeler støttes ikke av Bibelen. Ved Kristi andre komme vil våre ufullkomne kroppar "på et øyeblikk" (1. Korinterbrev 15:52) bli forvandlet til fullkommenhet.

For syndens lønn er døden. (Romerbrevet 6:23)

Ikke noe sted i Guds Ord er døden beskrevet som noe annet enn døden. Helen Skriften, riktig forstått, bekrefter at *synd fører til døden*, med bare én avvikende stemme: "Og slangen sa til kvinnen: '*Dere skal sannelig ikke dø*'" (1. Mosebok 3:4, kursiv tilføyd).

For så høyt har Gud elsket verden, at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle gå fortapt, men ha evigvarende liv. (Johannes 3:16)

Ordet *gå fortapt* betyr å komme til en tilstand av ikke-eksistens. Det betyr ikke å eksistere et eller annet sted i en tilstand av lidelse.

Han [Jesus] sa til dem: "Vår venn *Lasarus sover*; men Jeg drar så Jeg kan vekke ham opp av søvnen." Da sa disiplene Hans: "Herre, hvis han sover, vil han bli frisk." Men Jesus hadde talt om hans død, men de trodde at Han snakket om søvnens hvile. Da sa Jesus rett ut til dem: "*Lasarus er død*." (Johannes 11:11–14, kursiv tilføyd)

Jesus sammenlignet døden med søvn fordi Gud er i stand til å reise et menneske opp fra de døde. Da Jesus vekket Lasarus opp til live igjen etter fire dager i graven, ble Lasarus ikke kalt tilbake fra himmelen. Han våknet opp fra en bevisstløs tilstand—døden.

Hans pust farer ut; han vender tilbake til sin jord; på samme dag går hans tanker til grunne. (Salmene 146:4)

Ved døden fortsetter ikke tankene et annet sted.

For i døden finnes det ikke noe minne om Deg; hvem skal takke Deg i graven? (Salmene 6:5)

For de levende vet at de skal dø, men de døde vet ingen ting. (Forkynneren 9:5)

Når vi dør, opphører alle kognitive funksjoner i samme øyeblikk, inkludert enhver bevissthet om tidens gang. Oppstandelsens øyeblikk vil synes å komme umiddelbart etter at vi har tatt vårt siste åndedrag.

For Herren selv skal stige ned fra himmelen med et rop, med en erkeengels røst og med Guds trumpeter. Og de døde i Kristus skal stå opp først. (1. Tessalonikerbrev 4:16)

Denne oppstandelsen vil finne sted *ved* Kristi andre komme.

Og se, Jeg kommer brått, og Min lønn er med Meg. (Åpenbaringen 22:12)

Vi vil ikke motta vår evige belønning *før* Jesus kommer tilbake for andre gang.

Den velsignede og den eneste Herskeren, kongenes Konge og herrenes Herre, som alene har udødelighet. (1. Timoteusbrev 6:15–16)

Gud alene er udødelig. Vi er ikke det.

Se, jeg kunngjør dere et mysterium: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet—i ett nu, på et øyeblikk, ved det siste trompetstøtet. For trompeten skal lyde, og de døde skal stå opp uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet. For dette forgjengelige må bli ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige må bli ikledd udødelighet. Når så dette uforgjengelige er blitt

ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da skal det ordtaket som er skrevet gå i oppfyllelse: Døden er slukt opp i seier. (1. Korinterbrev 15:51–54)

Vi har ikke udødelighet i og av oss selv. Udødelighet er *bare* mulig gjennom et levende forhold til Gud: "Dette dødelige må bli ikledd udødelighet." Paulus kunngjør også: "Vi skal ikke alle sovne inn." De som er i Kristus og er i live ved Hans andre komme, vil aldri oppleve døden.

Ulven skal også bo sammen med lammet, leoparden skal legge seg ned hos geitekillingen, kalven og ungløven og gjøfeet skal gå sammen; og et lite barn skal lede dem. Kua og bjørnen skal beite sammen; deres unger skal legge seg ned sammen; og løven skal ete strå som oxen. Diebarnet skal leke ved giftslangens hull, og det avvente barnet skal stikke sin hånd i basiliskens hule. De skal ikke skade eller ødelegge noe over hele Mitt hellige fjell, for jorden skal være full av Herrens kunnskap, slik vannene dekker havet. (Jesaja 11:6–9)

På den nye jorden vil hele Guds skaperverk bli gjenopprettet til den opprinnelige perfeksjonen i Eden. Dyr vil ikke drepe hverandre for å overleve, og det vil ikke være noen skapninger som utgjør en trussel for menneskene. Det vil ikke være noen frykt, ingen lidelse og ingen død.

Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne; og det skal ikke lenger være noen død, heller ikke sorg eller gråt. Det skal heller ikke være noen smerte mer, for det som var før, er blitt borte.

—Åpenbaringen 21:4

19. Vår Skaper og Opprettholder

I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden.

—1. Mosebok 1:1

Dette er grunnvullen for all sann vitenskap. Gud skapte vår verden. Gud skapte oss. Vi er ikke et resultat av tilfeldigheter. Det finnes en guddommelig hensikt bak vår eksistens. Vår verden i dag er imidlertid gjennomsyret av en filosofi som står i diametral motsetning til det klare utsagnet som åpner Guds Ord. Ateismen har forsøkt å kapre vitenskapen med det formål å avskaffe Gud. Denne filosofien har holdt vitenskapen i et kvelertak i over hundre år.

Det ligger ikke innenfor rammene av denne lille boken å se nærmere på mengden av bevis som støtter skapelsesbasert vitenskap, ettersom det finnes mange gode bøker om emnet. Ikke desto mindre pågår det i dag en kamp om Guds eksistens. Det finnes prominente forfattere og foredragsholdere med stor tilhengerskare som har som mål å avskaffe Gud. Hva er det som driver denne bevegelsen, og *hvorfor* har så mange mennesker forkastet troen på Gud?

Mange oppriktige mennesker har fortsatt et inkonsekvent syn på Gud. Mange har vokst opp med å høre om Guds kjærlighet, men så blir bildet av en kjærlig Gud effektivt fornektet av et kontrastbilde som fremstiller Ham som en gud som lett blir fornærmet eller sint. Når man i tillegg tror at Gud hevner seg på sine fiender ved å utdele død, ødeleggelse og evig pine, er det lett å forstå hvorfor så mange har forkastet all tro på Gud. Men kanskje de som avviser troen på en gud når dette forvrengte bildet er alt de noen gang har kjent til, ikke avviser Gud i det hele tatt. Det sekundære spørsmålet om Guds eksistens finnes bare fordi det primære spørsmålet om Guds karakter ikke har blitt avgjort i alle menneskers sinn.

Og Gud så på alt det Han hadde dannet, og se, det var overmåte godt. (1. Mosebok 1:31)

Dette verset avslutter skapelsesberetningen. Gud kunne ikke ha sett alt på

jorden som "overmåte godt" dersom noen av Hans skapninger hadde dødd før Han fullførte sitt skaperverk. Siden Gud ikke er opphavsmannen til lidelse og død, utelukker dette en "overlevelse-av-den-sterkestes"-måte å eksistere på før syndefallet, da lidelse og død først kom inn i vår verden.

Den "overlevelse-av-den-sterkestes"-måten å eksistere på som vi ser på jorden i dag, er en brutal tilpasning til en verden som har vært i akutt overlevelsesmodus helt siden syndens inntog. Det finnes gode nyheter! Skaperverkets fremmedgjøring fra Skaperen som fant sted ved syndefallet, vil bli helbredet på den nye jorden. Kjærlighetens lov vil da være livets vei, uten konkurranse, frykt, lidelse eller død. Guds opprinnelige hensikt med vår jord vil da bli realisert.

For helt siden verdens skapelse har Hans usynlige egenskaper vært klart synlige, idet de blir forstått ved de ting som er skapt, det vil si Hans evige makt og Guddom, slik at de er uten unnskyldning. (Romerbrevet 1:20)

Når vi får muligheten til å studere naturvitenskap, vil vi kunne sette pris på den mirakuløse presisjonen og kompleksiteten vi ser i skaperverket. Guds signatur er skrevet overalt. Når vi benekter Guds eksistens, må vi også benekte eksistensen av mirakler, men vi er omgitt av mirakler: det massive treet, den sarte villblomsten, fuglenes sangkor, edderkoppens spindelweb, det enorme universet, smilet til et spedbarn når det gjenkjenner sin mor, pusten du tar i dette øyeblikket. Alt dette er mirakler av høyeste orden. De kan ikke med rimelighet forklares som noe annet enn mirakler. Alt liv er et mirakel. Bevisene for at Gud har skapt oss og alt annet som har liv, er overveldende. Å se på den ekstraordinære verden rundt oss og konkludere med at Gud ikke har skapt den, er *ikke* rimelig.

For så sier Herren som skapte himlene; selveste Gud som formet jorden og dannet den, Han har grunnfestet den, Han skapte den ikke til ingen nytte, Han formet den til å være bebodd: Jeg er Herren, og det finnes ingen annen. (Jesaja 45:18)

Gud skapte jorden for å være vårt evige hjem.

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var

Gud. Det samme Ordet var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som ble til. Og Ordet ble gjort kjød og tok bolig iblant oss, og vi så Hans herlighet, den herlighet som Den enbårne har fra Faderen, full av nåde og sannhet. (Johannes 1:1–3, 14)

Vår Skaper ble en av oss for mer fullstendig å åpenbare hvordan Han er.

Når jeg betrakter Dine himler, Dine fingres verk, månen og stjernene som Du har fastsatt, hva er et menneske, at Du bryr Deg om ham, og menneskesønnen, at Du ser til ham? For Du har gjort ham litt lavere enn englene, og Du har kronet ham med herlighet og ære. Du satte ham til å ha herredømme over Dine henders verk; Du har lagt alle ting under hans føtter. (Salmene 8:3–6)

Menneskefamilien ble skapt "litt lavere enn englene." Likevel vil de som har levd på jorden og blitt forsonet med Gud, ha gjennomgått en erfaring som til og med "englene ønsker å se inn i" (1. Peter 1:12). Deres erfaringsbaserte kunnskap om Guds selvoppofrende kjærlighet vil gi dem en spesiell plass i universet: "Og jeg, Johannes, så den hellige byen, det nye Jerusalem, komme ned fra Gud fra himmelen, gjort i stand som en brud smykket for sin ektemann. Og jeg hørte en stor røst fra himmelen som sa: 'Se, Guds tabernakel er hos mennesker, og Han vil bo hos dem, og de skal være Hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud'" (Åpenbaringen 21:2–3).

Han har dannet jorden ved sin kraft, Han har grunnfestet verden ved sin visdom, og Han har strukket ut himlene ved sin forstand. (Jeremia 10:12)

For i Ham er det vi lever og beveger oss og har vår eksistens. (Apostlenes gjerninger 17:28)

Universet, jorden og alle levende skapninger på jorden eksisterer ikke adskilt fra Gud. Vår Skaper konstruerte ikke verden, trakk den opp som et ur og lot den deretter gå på egen hånd uten noen ytterligere input. Gud "holder [kontinuerlig] alle ting oppe ved sin krafts ord", for "ved Ham

består alle ting" (Hebreerbrevet 1:3; Kolosserbrevet 1:17).

Hvis du holdt et glass vann i din høyre hånd og bestemte deg for å slippe det, ville du da trenge å bruke din venstre hånd for å tvinge din høyre hånd til å slippe det? Gud sier til oss: "Min hånd har også lagt jordens grunnvoll, og Min høyre hånd har strukket ut himlene; når Jeg kaller på dem, står de sammen opp" (Jesaja 48:13).

Å forestille seg at Gud er en ødelegger, bagatelliserer Hans posisjon som Opprettholderen av skaperverket. Gud trenger ikke aktivt å ødelegge for at ødeleggelse skal finne sted. I forbindelse med ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra er det for eksempel en vanlig tolkning at Gud *skaper* ild og svovel for å ødelegge det Han "*holder opp*" eller *opprettholder*. Dette bildet av Gud som ødelegger setter Ham i konflikt med seg selv, på samme måte som du ville vært i konflikt med deg selv hvis du brukte din venstre hånd til å tvinge din høyre hånd til å slippe vannglasset. Det er imidlertid viktig å forstå at han aldri gjør selv dette med et ønske om at død eller ødeleggelse skal finne sted.

For Gud å ødelegge, kreves det bare at Han slipper taket. Det er imidlertid viktig å forstå at Han aldri gjør selv dette med et ønske om at død eller ødeleggelse skal finne sted. Gud gir slipp bare fordi Han er kjærlighet, og kjærlighet krever ekte frihet. Gud gir bare motvillig og med dyp sorg slipp på et menneske eller en nasjon: "Hvordan kan Jeg gi deg opp, Efraim? Hvordan kan Jeg utfri deg, Israel? Hvordan kan Jeg gjøre med deg som med Adma? Hvordan kan Jeg sette deg som Sebojim? Mitt hjerte har vendt seg i Meg, Min sympati er oppvakt" (Hosea 11:8).

Jesus talte disse klagesangens ord over Jerusalem: "O Jerusalem, Jerusalem, du som dreper profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville Jeg samle dine barn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men dere ville ikke! Se! Deres hus blir etterlatt dere øde" (Matteus 23:37–38).

For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse dem. (Lukas 9:56)

Himlene kunngjør Guds herlighet; og firmamentet viser Hans

henders verk. Den ene dagen lar sin tale runge til den andre, og den ene natten bringer kunnskap til den neste. Det finnes ingen tale eller språk hvor deres røst ikke høres. (Salmene 19:1–3)

Gud snakker til alle mennesker gjennom sitt skaperverk. Ingen er utelukket fra invitasjonen til å lære om Ham på grunn av språkbarrierer eller mangel på det trykte ord.

Løft deres blikk mot det høye, og se hvem som har skapt disse tingene, Han som fører deres hærskarer ut etter antall; Han nevner dem alle ved navn, ved sin makts storhet, for Han er sterk i makt; ikke én svikter.

—Jesaja 40:26

20. Hvordan kan vi ha evig liv?

Tidligere i boken leste vi om syndefallet som er nedtegnet i 1. Mosebok, kapittel 3. Slangen, den forkledde bedrageren, forledet Adam og Eva til å tro at Gud var selvopptatt og ikke til å stole på. Da de trodde på denne løgngen, forsøkte de å distansere seg fra sin Livgiver, og dødsprosessen begynte for dem.

All død siden den dagen er konsekvensen av å tro på denne løgngen om Gud. Menneskeheten ble fremmedgjort fra Gud i Edens hage fordi Adam og Eva endret sitt syn på Gud. Der de en gang stolte på Ham, mistrodde de Ham nå. *Dette er fortsatt nøyaktig vårt problem.* Det vi trenger, er å endre vårt syn på Gud. Når vi gjør dette, vil tillit erstatte mistillit, og kjærlighet vil erstatte frykt for Ham. Vi vil bli forsonet med vår Skaper, og kan ha evig liv.

Da Adam og Eva trodde på slangens løgn om Gud og forsøkte å gjemme seg for Ham, ble ikke Gud selv forandret av det som skjedde. Hans kjærlighet til sine nå fremmedgjorte barn ble ikke det minste mindre. Enhver redningsplan som baserer seg på våre anstrengelser for å endre Guds syns på oss, er en løsning på et problem som *ikke finnes*. Gud har allerede gode tanker om oss og trenger ingen overtalelse for å tenke godt om oss. Han elsker og verdsetter allerede hver og en av oss uendelig høyt.

Da Gud førte israelittene ut av Egypt, ble de advart mot faren ved å tilbe avguder. Disse falske gudene var vanlige i bibelsk tid, og de var et produkt av forvrengte forestillinger. De ble ofte oppfattet som sinte og i behov av å blidgjøres. Offergaver og ofringer ble gitt for å vende deres sinne bort. Vi kan seriøst spørre oss selv: Har vår måte å forholde oss til Gud på lånt *noe* fra antikkens avgudsdyrkelse?

Og dette er det evige livet, at de kan kjenne Deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, Ham som Du har sendt. Jeg har herliggjort Deg på jorden. Jeg har fullført den gjerning som du gav Meg å gjøre. (Johannes 17:3–4)

I denne bønnen fra Jesus til sin Far definerer Han tydelig det evige livet. Det er erfaringen av å lære Gud å kjenne. Denne erfaringsbaserte

kunnskapen forsoner oss med vår Livgiver. Vi begynner å se det egentlige formålet med Jesu misjon i vår verden—å åpenbare Gud korrekt som uselvvisk, snill, saktmodig, barmhjertig og tilgivende. Når folk lyttet til Jesu ord, var det Guds ord de hørte. Når de så Jesus helbrede de syke, mette de sultne, gi oppmuntring, holde små barn på fanget og tillate seg selv å bli misforstått og svertet, var det Gud de så—Gud i sin herlighet.

For å unngå forvirring er det viktig å forstå at det finnes mange påståtte veier til frelse, men at de alle presenterer et motstridende bilde av Gud. Denne studien vil fokusere på én fremtredende frelsesvei som praktisk talt alle i det vestlige samfunnet har blitt eksponert for. Mange oppriktige mennesker slutter seg til den. Dette er synet om at frelse er et juridisk spørsmål. Noen kjennetegn ved dette synet inkluderer:

- En vektlegging av Guds suverenitet, i stedet for Guds gave av frihet til sine barn.
- Vektleggingen av Guds frelsende kraft, i stedet for Guds ønske om å forsoner oss med seg selv.
- Troen på at Gud er så ren og hellig at Han blir fornærmet av våre synder, i stedet for troen på at Gud elsker oss og ønsker å komme oss nær akkurat slik vi er. Gud er bedrøvet over synden på grunn av hva den gjør med dem Han elsker, ikke fordi Han er personlig fornærmet av den.
- Troen på at Gud krever blod for å blidgjøre sin vrede, i stedet for å forstå at Gud ønsker å helbrede oss fra vår patologiske frykt for Ham. Han vil at vi skal forstå at det er *synden* som er dødelig—ikke Ham.
- Troen på at Gud fører et register over våre synder for å bruke det mot oss i en kommende dom, i stedet for å forstå at ethvert register som føres, vil være for å vise at Gud gjorde alt Han kunne for å frelse hver eneste person.
- Synet om at Gud straffer oss for å bryte Hans lov, i stedet for å forstå at det er vår egen egoisme, i disharmoni med kjærlighetens

lov, som straffer oss. På samme måte som vi ikke kan bryte naturlovene uten å bli straffet, kan vi heller ikke bryte kjærlighetens lov uten å bli straffet.

- Å definere evangeliet som den gode nyheten om at Gud har sørget for en måte å unngå å motta straffen Han idømmer oss for å bryte Hans lov, i stedet for å vite at den virkelige gode nyheten handler om Gud selv. Hvis Gud var den typen person som ville idømme oss dødsstraff for å bryte Hans lov, ville det være *dårlige* nyheter.
- En bli-frelst-tankegang, i stedet for å se Gud som absolutt troverdig. I virkeligheten er det slik at jo mer vi fokuserer på sannheten om vår saktmodige Gud, jo mindre engstelige vil vi være for vår *egen* frelse, og jo mer vil vi elske og verdsette andre. "For den som vil frelse sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for Min skyld og evangeliets skyld, skal frelse det" (Markus 8:35).

Det juridiske evangeliet oppmuntrer alltid til et overdrevent fokus på ha forsikring om frelse. Gud har ikke lagt på oss byrden av å måtte fastslå noens frelsesstatus—inkludert vår egen. I stedet for å fokusere på vår egen åndelige tilstand, trenger vi å fokusere på Han som alltid ser hver enkelt av oss, ikke bare som vi er, men som det vi kan bli. Gud elsker og verdsetter hver og en av oss uendelig mye mer enn vi kan elske og verdsette oss selv. Det er ingen tvil om at Gud ønsker at vi all skal tilbringe evigheten sammen med Ham. Han vil også at vi skal forstå at Han er fullstendig pålitelig og mer enn i stand til å helbrede våre engstelige sinn: "Det er ingen frykt i kjærligheten; men den fullkomne kjærlighet kaster frykten ut." (1. Johannes 4:18).

Vi har kort sammenlignet to veldig forskjellige evangelier: det juridiske evangeliet og det helbredende evangeliet. Det helbredende evangeliet er i perfekt harmoni med Jesu lære og eksempel, mens det juridiske evangeliet har mer til felles med det menneskeskapte rettssystemet som ble brukt til å dømme Jesus (vår saktmodige Helbreder) til døden.

For Jeg vet de tankene som Jeg tenker om dere, sier Herren,

tanker om fred og ikke om det onde. (Jeremia 29:11)

Den enorme mengden tid, krefter og utgifter som har blitt investeret i religiøse sysler med det formål å overtale Gud til å tenke godt om oss, har vært et kolossalt sløseri.

Kast bort fra dere alle deres overtredelser som dere har begått, og få dere et nytt hjerte og en ny ånd. For hvorfor vil dere dø, O Israels hus? For Jeg har ikke behag i døden til ham som dør, sier Herren GUD. Derfor, vend om og lev! (Esekiel 18:31–32)

Guds appell til hver av oss er å vende om fra selviskhet til livets vei.

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle gå fortapt, men ha evigvarende liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å fordømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved Ham. (Johannes 3:16–17)

Å tro på Jesus er å tro på det Han åpenbarte om seg selv (Guds Sønn) og om Gud Faderen.

Gud var i Kristus og forsonte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser, og har overgitt forsoningens ord til oss. (2. Korinterbrev 5:19)

Hvis hele Guds innsats for å frelse oss fra den evige død kunne oppsummeres i ett ord, ville dette ordet være *forsoning*.

Og dere som en gang var fremmedgjort og fiender av sinnelag, ved onde gjerninger, dere har Han nå likevel forsonet. (Kolosserbrevet 1:21)

Siden syndefallet har tilbøyeligheten til fremmedgjøring bare vært forankret i vårt sinn—aldri i Guds.

For Gud som befalte lyset å skinne ut fra mørket, har skint i våre hjerter, for å gi lyset fra kunnskapen til Guds herlighet i Jesu Kristi ansikt. (2. Korinterbrev 4:6)

Mørket som dette verset refererer til, er vår misforståelse av Gud. Guds herlighet er Hans karakter, som vi kan se i Jesu ansikt.

Men alle vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, blir forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet, ja som av Herrens Ånd. (2. Korinterbrev 3:18)

Vi blir forandret ved å se. Dette prinsippet fungerer begge veier. Hvis vi tror Gud er selvopptatt, forsterker det vår egen egoisme. Hvis vi ser Ham som fullkomment uselvvisk, vil det bidra til å fjerne vår iboende egoisme. Det å tenke over Guds kjærlighet, barmhjertighet og tilgivelse gjør det letter at de samme kvalitetene kan gjenspeiles i oss.

Jeg sier dere at på samme måte skal det være større glede i himmelen over en synder som omvender seg, enn over nittini rettferdige som ikke trenger omvendelse. (Lukas 15:7)

Omvendelse betyr ikke å si "unnskyld" til Gud. Omvendelse betyr å vende om eller å forandre mening. Sann omvendelse, i sammenheng med det Jesus lærte oss, betyr å endre syn på Gud. Vi vil komme til å se Ham slik Jesus nøyaktig representerte Ham.

Kom til Meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Ta Mitt åk på dere og lær av Meg, for Jeg er saktmodig og beskjeden av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For Mitt åk er godt, og Min byrde er lett. (Matteus 11:28–30)

Vi trenger ikke å jobbe for å være gode i et fåfengt forsøk på åndelig selvforbedring. Alle våre anstrengelser for å leve opp til kravene driver oss til selvfokusering og vil resultere i enten stolthet eller motløshet. Jesus har løsningen på vårt dilemma. Han sier ganske enkelt: "Lær av meg."

Og de overrakte Ham profeten Jesajas bok. Og da Han hadde åpnet boken, fant Han det stedet der det står skrevet: Herrens Ånd er over Meg, fordi Han har salvet Meg til å forkynne evangeliet for de fattige; Han har sendt Meg for å helbrede de med sønderbrutte hjerter, for å forkynne frihet for fangene, og

for at de blinde skal få synet igjen, for å sette de undertrykte i frihet. (Lukas 4:17–18)

Vi trenger alle det Jesus kom for å oppnå for oss; det finnes *ingen* unntak.

21. Bør vi frykte dommen?

Når vi skal se nærmere på dommen, vil det være nyttig først å finne ut hvem som blir dømt og hvem som dømmer. Hvis vi går tilbake til samtalen mellom Eva og slangen i Edens hage, husker vi at slangen plantet et spørsmål i Evas sinn om Guds rettferdighet, godvilje og troverdighet. Med en ærlig betraktning, vil det bli klart at det ikke var menneskeheten som ble stilt for retten der—det var Gud.

Det kan være vanskelig for oss å forstå ideen om at Gud *lar* stille for retten. Likevel er dette perspektivet det eneste holdbare som kan oppnås basert på en grundig studie av Bibelen. Vi har uvitende dømt Gud siden den første dialogen med djevelen. Har vi gitt Ham en rettferdig rettsak?

Selv om vi er misledet i vår tendens til å plassere oss selv i sentrum for dommen, er vi ikke helt fritatt fra å bli utsatt for dom. Gud har ikke stilt oss for retten, men vi er spesielt flinke til å dømme og fordømme *oss selv*. Jesus sa at de ordene Han talte, er liv. Vi har valget mellom å ta imot eller forkaste Hans ord. Hvis Hans ord virkelig er liv, og vi avviser dem, har vi ikke da felt en dom med negative konsekvenser for oss selv?

Gud feller ikke dom slik det skjer i en domstol. Når vi er fast bestemte på å fortsette på veien mot selvfordømmelse og død, kan Gud ikke gjøre noe mer for oss enn motvillig å akseptere vår beslutning.

Det er et annet aspekt ved dommen vi må ta i betraktning. Når vi dømmer andre, virker det negativt tilbake på oss selv. Når vi fordømmer andre, fordømmer vi egentlig bare oss selv. For å se hvem vi *egentlig* trenger å frykte i dommen, trenger vi bare å se i speilet.

Evangeliets beretning om kvinnen som ble tatt i ekteskapsbrudd, gir oss en illustrasjon på hvordan dommen fungerer:

Men Jesus gikk til Oljeberget. Og tidlig om morgenen kom Han igjen inn i templet, og alt folket kom til Ham; og Han satte seg ned og lærte dem. Da kom de skriftlærde og fariseerne til Ham med en kvinne som var grepet i ekteskapsbrudd. Og da de hadde

ført henne frem midt framfor seg, sa de til Ham: "Mester, denne kvinnen ble grepet i ekteskapsbrudd, mens selve gjerningen pågikk. Og *i loven har Moses* befalt oss at slike skulle steines. Men hva sier Du?" Dette sa de for å prøve Ham, så de kunne få noe å anklage Ham for. Men *Jesus bøyde seg ned og skrev på jorden med fingeren*, som om Han ikke hørte dem. Men da de fortsatte å spørre Ham, rettet Han seg opp og sa til dem: "*Den som er uten synd blant dere*, la ham kaste stein på henne først." Og på nytt bøyde Han seg ned og skrev på jorden. Men de som hørte dette, *ble dømt av sin samvittighet* og gikk bort én etter én, de eldste først, og så de yngste. Og Jesus ble alene igjen med kvinnen som stod midt på området. Da Jesus hadde reist seg og ikke så andre enn kvinnen, sa Han til henne: "Kvinne, hvor er disse dine anklagere? Har ingen fordømt deg?" Hun sa: "Ingen, Herre." Og Jesus sa til henne: "*Heller ikke Jeg fordømmer deg; gå bort og synd ikke mer.*" (Johannes 8:1–11, kursiv tilføyd)

Kvinnen som ble ført frem for Jesus og fremstilt som en lovbryter, var et offer som ble brukt av de hjerteråe religiøse lederne i deres forsøk på å ødelegge Jesus, som de bedømte som en trussel mot deres religion. Kvinnens anklagere appellerte til Moseloven. I et annet møte med fariseerne, som handlet om skilsmisse, fortalte Jesus dem at Moseloven inneholdt tillatelser på grunn av deres harde hjerter: "Og Jesus svarte og sa til dem: 'På grunn av deres harde hjerter skrev han [Moses] denne forskriften for dere'" (Markus 10:5).

Omfanget av det som skjedde i denne *rettssalen* vil bli tydelig når vi innser at Jesus var Gud på jorden med alle guddommelige privilegier, inkludert retten til å avsi dom. Jesus dømte ikke umiddelbart i saken som ble lagt frem for Ham, men bøyde seg i stedet ned og skrev med fingeren på bakken. Da de presset Ham for å få et svar på deres spørsmål, sa Han til dem: "Den som er uten synd blant dere, la ham kaste stein på henne først." Deretter fortsatte Han å skrive på bakken.

Jesus hadde en hensikt med alt Han sa og gjorde. Da Han skrev på bakken, var det ikke for å unndra seg de religiøse ledernes spørsmål. Han kjente til omstendighetene som hadde brakt kvinnen frem for Ham. Jesus kjente

også historien til hver enkelt av hennes anklagere og leste deres tanker og motiver. Han kunne ha gitt disse hyklerne en skarp irettesettelse i vitners nærvær. I stedet gjorde Han de religiøse lederne nådig oppmerksom på deres egne synder ved å skrive dem i støvet—en usedvanlig ikke-permanent skriftlig nedtegnelse av deres synder.

Jesus elsket og satte uendelig stor pris på hver enkelt person som var samlet rundt Ham, uavhengig av omstendighetene som hadde ført dem sammen. Hans misjon var å frelse verden, og Han søkte forsoning med kvinnen og med hennes anklagere, som Han ikke ønsket å fremmedgjøre ytterligere.

Jesus sa til de religiøse lederne: "Den som er uten synd blant dere, la ham kaste stein på henne først." Her gir Han ansvaret for å dømme tilbake til dem. Jesus kom ikke til denne verden for å dømme og fordømme, og Han ville ikke bli kastet inn i rollen som dommer. Tolket de skriftlærde og fariseerne Hans ord som en invitasjon til å kaste stein på kvinnen? Tydeligvis ikke, for de trakk seg ut fra stedet, "én etter én."

Jesus, som Gud, fordømte ikke kvinnen, men med ordene "gå bort og synd ikke mer" åpnet Han døren til livets vei for henne. Han befalte henne ikke bare å legge bort de handlingene som hadde ført henne inn i Hans nærvær; Han tilbød henne frihet fra dødelig synd—troen på at Gud ikke er verdig vår tillit.

Jesus tilbød denne kvinnen veien til å unngå fremtidig fordømmelse. Han åpenbarte Guds kjærlighet til henne som person. Denne kvinnen var i nærvær av Livgiveren, og hun visste at hun kunne elske og stole på Ham. Hennes syn på Gud og hennes forhold til Ham ble radikalt forandret til det bedre etter dette møtet. For henne var dommen som fant sted, livsforvandlende og livgivende.

Jesus fordømte ikke de hardhjertede skriftlærde og fariseerne som var så raske til å fordømme kvinnen, men Han holdt opp et åndelig speil foran dem som reflekterte deres egen mørke karakter. Resultatet var at de ble "dømt av sin egen samvittighet", og de følte seg tvunget til å forlate nærværet av Livgiverens rene, uselviske kjærlighet. De kom for å

fordømme en annen, men endte opp med å fordømme seg selv i prosessen.

Derfor er du uten unnskyldning, O menneske, hvem du enn er som dømmer; for idet du dømmer en annen, fordømmer du deg selv; for du som dømmer, gjør selv det samme. Men vi er sikre på at Guds dom er etter sannhet over dem som gjør slike ting. Men mener du dette, O menneske, du som dømmer dem som gjør slike ting, og selv gjør det samme, at du skal unnsnippe Guds dom? (Romerbrevet 2:1–3)

Gud gir hver og en av oss ekte frihet. Han vil ikke overstyre vårt valg av selvførdømmelse. Guds dom her er Hans motvillige aksept av denne selvførdømmelsen når vi velger å forbli utenfor sirkelen av gjensidig kjærlighet og liv. Det er ingen vei ut av denne dommen, siden Gud ikke kan tvinge oss, mot vår vilje, til å gå den veien som fører til livet.

For Faderen dømmer ingen, men har overgitt hele dommen til Sønnen. (Johannes 5:22)

Gud, Faderen, dømmer oss ikke.

Det er Ånden som gir liv; kjødet gagnar ingenting. De ord som Jeg taler til dere, de er ånd, og de er liv. (Johannes 6:63)

Jesu ord er liv. I hvert eneste ord som Jesus talte, åpenbarte Han Guds forsonende kjærlighet.

Jesus ropte og sa: "Den som tror på Meg, tror ikke på Meg, men på Ham som har sendt Meg. Og den som ser Meg, ser Ham som sendte Meg. Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på Meg, ikke skulle forbli i mørket. Og hvis noen hører Mine ord og ikke tror, *dømmer ikke Jeg ham; for Jeg er ikke kommet for å dømme verden*, men for å frelse verden. Den som forkaster Meg, og ikke tar imot Mine ord, har det som dømmer ham—det ordet som Jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag." (Johannes 12:44–48, kursiv tilføyd)

Jesus dømmer oss ikke. Gud tilbyr oss Livets Ord, men Han vil aldri tvinge oss til å ta imot det.

Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt. For med den dommen dere dømmer, skal dere selv bli dømt; og med det mål dere selv bruker, skal det bli målt opp tilbake til dere. Og hvorfor ser du flisen i din brors øye, men merker ikke bjelken i ditt eget øye? Eller hvordan kan du si til din bror: "La meg ta flisen ut av ditt øye"; og se, bjelken er i ditt eget øye? Hykler, ta først bjelken ut av ditt eget øye, og da skal du se klart nok til å ta flisen ut av din brors øye. (Matteus 7:1–5)

Hvis Gud Faderen ikke dømmer oss, og Jesus ikke dømmer oss, *hvorfor* skulle vi da tro at vi er kvalifisert til å dømme andre når vi bærer på en dømmende ånd (en bjelken i vårt eget øye)?

Sannelig, sannelig, Jeg sier dere: Den som hører Mitt ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evigvarende liv, og skal ikke komme til fordømmelse, men er gått over fra døden til livet. (Johannes 5:24)

Å forstå sannheten om Gud og lære å stole på Ham fører til liv. Jesus sa: "Den som tror på Ham, blir ikke fordømt" (Johannes 3:18).

Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: "Det var nødvendig at Guds ord først skulle bli talt til dere; men siden dere forkaster det, og dømmer dere selv uverdige til det evigvarende liv, se, da vender vi oss til folkeslagene." (Apostlenes gjerninger 13:46)

Dette er et opplysende eksempel på selvfordømmelse.

Døm ikke, så skal dere ikke bli dømt. Fordøm ikke, så skal dere ikke bli fordømt. Tilgi, så skal dere bli tilgitt. (Lukas 6:37)

I Lukasevangeliet lærte lignelsen om den bortkomne sønnen oss at Gud allerede har tilgitt oss før vi ber om det. Hvis vi er dømt, fordømt eller ikke tilgitt, har vi bare oss selv å klandre, "for det et menneske sår, det skal han også høste" (Galaterbrevet 6:7).

Og Jesus sa: "Til dom er Jeg kommet inn i denne verden, for at de som ikke ser, kan få se, og for at de som ser, kan blindes." Og noen av fariseerne som var med Ham, hørte disse ord og sa til Ham: "Er vi også blinde?" Jesus sa til dem: "Hadde dere vært blinde, ville dere ikke hatt noen synd; men nå sier dere: Vi ser. Derfor består deres synd." (Johannes 9:39–41)

Hva er "dommen" som Jesus kom til denne verden for? Han kom til denne verden for å åpenbare Guds kjærlighet til menneskeheten og den uendelige verdien Han setter på hver og en av oss. Han vil at vi skal se hverandre slik Han ser oss, og verdsette hverandre slik Han verdsetter oss. Jesus lærer oss å være *blinde* for andres synder så vel som for de kunstig konstruerte forskjellene som splitter oss: sekterisme, nasjonalisme, stammeånd, partipolitikk eller ethvert annet virkemiddel som oppmuntrer til en "oss-mot-dem"-mentalitet.

Fariseerne forsto ikke denne lærdommen Jesus ga dem. De var sterkt sekteriske og så på hedninger, som ikke var av jødisk avstamning, som hunder. De var også selvutnevnte eksperter på å se andres synder og dømme deretter.

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle gå fortapt, men ha evigvarende liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å fordømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved Ham. Den som tror på Ham, blir ikke fordømt; men den som ikke tror, er allerede fordømt, fordi Han ikke har trodd på *navnet* til Guds enbårne Sønn. Og *dette er fordømmelsen, at lyset er kommet inn i verden, og menneskene elsket mørket framfor lyset*, fordi deres gjerninger var onde. (Johannes 3:16–19, kursiv tilføydd)

I dette skriftstedet betyr *navn* karakter. Å avvise åpenbaringen om Guds karakter som Jesus brakte frem i lyset, er i realiteten å avvise Gud. I Jesus sier Gud—*dette er den Jeg virkelig er*.

Da morgenen kom, la alle yppersteprestene og folkets eldste planer slik at de kunne få tatt livet av Jesus. Og da de hadde

bundet Ham, førte de Ham bort og overgav Ham til guvernøren Pontius Pilatus. (Matteus 27:1–2)

For et bilde dette er! Syndmettede religionister som søker å ta livet av sin Livgiver, og Han motstår dem ikke, og heller ikke dømmer dem engang! Hvem eller hva er dødelig—Gud eller synd?

Vi leser og hører om Kristi siste timer før Hans død uten å forstå den dypere meningen bak Hans rettssak og korsfestelse. Jesus er både fullt og helt Gud og fullt og helt menneske. Da Jesus ble stilt for retten for Pontius Pilatus, var Han *fullt og helt* Gud. Da Han ble dømt og fordømt, var Han *fullt og helt* Gud. Da Han ble pisket, hånet og naglet til korset for å dø, var Han hele tiden *fullt og helt* Gud.

Gud lot seg bli stilt for retten og fordømt av dem Han elsket og lengtet etter å forsone med seg selv. Hvorfor? Fordi vi har så utrolig vanskelig for å se hva vår synd har gjort med *Ham*.

Jesus, Guds Sønn, led enormt i løpet av de siste timene av sitt liv på jorden—mer enn vi kan forestille oss. Men Jesu lidelse begynte ikke i Getsemanes hage, og den endte heller ikke med Hans siste ord på korset. Gud har lidd med oss og for oss helt siden synd først kom inn i vår verden, og Han vil fortsette å lide med oss og for oss helt til den dagen synd har fullført sitt ødeleggende løp og all lidelse og død får en evig slutt.

Jesu prøvelser og lidelser i hendene på dem Han skapte for å dele sin uendelige kjærlighet med, bør gi oss et bilde av de lidelsene vi har påført Gud i tusenvis av år. Vi fortsetter å stille Gud for vår menneskelige domstol for å svare på anklager om likegyldighet, passivitet, fjernhet og til og med aktiv, hevngjerrig ødeleggelse. Altfor mange ganger er dommen vår: *Skyldig som tiltalt!* Hva mer kan Gud gjøre for å forsone sine fremmedgjorte barn enn det Han gjør? Korset er forsoningens guddommelige mesterverk. Korset tilintetgjør Satans påstand om at Gud er selvopptatt, likegyldig og upålitelig.

Selv om vi har svartet Guds karakter, finnes det gode nyheter—Gud vet hvorfor vi misforstår Ham, og Han fordømmer oss ikke for det. Han vil fortsette å elske oss til tross for vår utakknemlighet for det Han har gjort

for oss og fortsetter å gjøre for oss daglig. Men ville det ikke være vidunderlig for Gud om vi innså at *det ikke bare handler om oss*; vår Skaper er intimt involvert i vårt dilemma også. Kan vi tenke på *Ham*? Kan vi tillate oss å se Ham slik Han virkelig er—kompromissløs andresentret kjærlighet, og returnere den kjærligheten Han fortjener? Er det for mye å be om? "Vi elsker Ham, fordi Han elsket oss først" (1. Johannes 4:19).

I all deres plage, ble Han plaget, og Hans nærværs Engel frelste dem;
i sin kjærlighet og i sin medynk forløste Han dem; og Han bar dem
og fraktet dem i alle de dagene fra gammelt av.

—Jesaja 63:9

22. Hvordan ser Guds dom ut?

Lær å gjøre det gode; søk dommen⁴, lindre den undertrykte; døm de farløse, før enkens sak.

—Jesaja 1:17

Guds dom er aldri å utstede en rettslig dom over oss. Den defineres her som å lindre lidelse og å fremme *rettferdighet* i en urettferdig verden.

Se, Min Tjener som Jeg har utvalgt, Min elskede, i Ham har Min sjel velbehag! Jeg vil legge Min Ånd på Ham, og Han skal forkynne dom for folkeslagene. Han skal ikke trette eller rope, heller ikke skal noen høre Hans røst på gatene. Han skal ikke bryte et knekket rør, og Han skal ikke slokke en rykende veke, før Han sender dommen ut til seier; og til Hans navn skal folkeslagene sette sin lit. (Matteus 12:18–21)

Guds rettferdige og saktmodige dom fremkaller tillit.

Når dere høster inn grøden i deres land, skal du ikke høste helt ut til kantene av åkeren, og du skal heller ikke samle inn det som er blitt stående igjen etter innhøstingen. Og du skal ikke holde etterhøst i din vingård, og du skal ikke sanke inn alle druene i din vingård; Du skal la dem bli igjen til den fattige og den fremmede: Jeg er Herren din Gud. (3. Mosebok 19:9–10)

Gud ønsket å sørge for de vanskeligstilte i oldtidens samfunn.

Og hvis en fremmed bor hos deg i landet, da skal dere ikke plage ham. Men den fremmede som bor iblant dere, skal regnes som en av dere, og du skal elske ham som deg selv; for dere var selv fremmede i Egypts land: Jeg er Herren deres Gud. Dere skal ikke begå urettferdighet i retten, i lengdemål, i vekt eller i hulmål. Dere skal ha rette vektskåler, rette vektlodd, rett efa og rett hin:

⁴ Jeg har byttet ut ordet “rettferdighet” med “dommen”, som blir mest tro mot originalteksten i den engelske King James Bibelen, som bruker ordet “judgement”.

Jeg er Herren deres Gud som førte dere ut av Egypts land. (3. Mosebok 19:33–36)

Ve dem som forordner urettferdige dekreter, og som skriver alvorlige ting som de har foreskrevet, for å hindre de trengende i å få sin rett, og for å ta retten bort fra de fattige i Mitt folk, så enker kan bli deres bytte, og for at de kan plyndre de farløse. (Jesaja 10:1–2)

Gud er inkluderende—hos Ham finnes det ingen *utenforstående*. Gud er klar over menneskelige lover, forretningspraksiser og institusjoner som gagnar de rike på bekostning av de fattige. Han kaller det ran. Enhver form for juks i handel faller inn under Bibelens definisjon av tyveri.

"Hvorfor har vi fastet, sier de, og Du ser ikke? Hvorfor har vi plaget vår sjel, og Du legger ikke merke til det?" Se, på den dagen dere faster, finner dere forlystelse, og dere presser alle deres arbeidere. Se, dere faster for strid og debatt, og for å slå med ondskapens neve. Dere skal ikke faste slik dere gjør i dag for å få deres røst til å bli hørt i det høye. Er det en slik faste Jeg har innsatt? En dag for et menneske til å plage sin sjel? Er det for å bøye sitt hode som et siv, og for å bre ut sekkestrie og aske under ham? Vil du kalle dette en faste, og en velbehagelig dag for Herren? Er ikke dette den fasten som Jeg har valgt ut? Å løse ondskapens bånd, å sette fri fra tunge byrder, og la den undertrykte å slippe fri, og at dere bryter hvert et åk? Er det ikke for å dele ut ditt brød til den sultne, og at du fører de fattige som er kastet ut til ditt hus? Når du ser den nakne, at du dekker ham; og at du ikke skjuler deg for ditt eget kjød? (Jesaja 58:3–7)

Religiøs utøvelse alene er verdiløse hvis vi unnlater å hjelpe dem som er i nød. Jesus sa: "Ve dere fariseere! For dere gir tiende av mynte, rute og alle slags urter, og forbigår dommen⁵ og kjærligheten til Gud" (Lukas 11:42).

Så sier hærskares Herre, og det lød slik: Fell en rett dom, vis barmhjertighet og medlidenhet hver og en mot sin bror.

5 Se forrige fotnote.

Undertrykk ikke enken eller den farløse, de fremmede eller den fattige. Og ingen av dere må pønske ut ondt mot sin bror i sitt hjerte. (Sakarja 7:9–10)

Gud godkjenner ikke undertrykkelse i noen som helst form, og heller ikke forsøk på å skaffe en selv fordeler på bekostning av andre.

Mine brødre, ha ikke troen på vår Herre Jesus Kristus, herlighetens Herre, samtidig som dere gjør forskjell på folk. For hvis det kommer en mann med gullring inn i deres forsamling, i fine klær, og det kommer en fattig mann i utslitte klær, og dere viser ham oppmerksomhet som går med de fine klærne, og sier til ham: "Du kan sitte her på en god plass", og dere sier til den fattige mannen: "Du kan stå der", eller: "Sitt her ved min fotskammel", gjøre dere ikke da forskjell blant dere selv, og er blitt dommere med onde tanker? Hør, mine elskede brødre: Har ikke Gud utvalgt de fattige i denne verden til å være rike i troen og arvinger til det kongedømmet som Han har lovt dem som elsker Ham? Men dere har foraktet den fattige. Er det ikke de rike som undertrykker dere og trekker dere inn for domstolene? Er det ikke de som spotter det aktverdige navnet som dere er kalt ved? Hvis dere oppfyller den kongelige lov etter Skriften: "Du skal elske din neste som deg selv", da gjør dere vel. (Jakobs brev 2:1–8)

Hos Gud finnes det ingen forskjellsbehandling; vi er alle like i Hans øyne: "Gud gjør ikke forskjell på folk" (Apostlenes gjerninger 10:34).

En ren og ubesmittet religion for Gud og Faderen er dette: å se til de farløse⁶ og enker i deres nød, og å holde seg selv uflekket fra verden. (Jakobs brev 1:27)

Ren religion er *ikke* kirkesamfunn, seremoniell høytidelighet, dogmatisk fanatisme, sentimentalitet eller kirkelig konformitet.

⁶ Jeg har byttet ut ordet "foreldreløse" med ordet "farløse", som blir mest tro mot originalteksten i den engelske King James Bibelen, som bruker ordet "fatherless".

Så skal Kongen si til dem ved sin høyre side: "Kom, dere som er velsignet av Min Far, arv det kongedømmet som er gjort i stand for dere fra verdens grunnleggelse av: for Jeg var sulten, og dere gav meg mat; Jeg var tørst, og dere gav Meg drikke; Jeg var fremmed, og dere tok imot Meg; Jeg var naken, og dere kledde Meg; Jeg var syk, og dere besøkte Meg; Jeg var i fengsel, og dere kom til Meg." Da skal de rettferdige svare Ham og si: "Herre, når så vi Deg sulten og gav Deg mat, eller tørst og gav Deg drikke? Når så vi Deg som en fremmed og tok imot Deg, eller naken og kledde Deg? Eller når så vi Deg syk, eller i fengsel, og kom til Deg?" Og Kongen skal svare og si til dem: "Sannelig, Jeg sier dere: Alt det som dere har gjort mot én av disse Mine minste brødre, det har dere gjort mot Meg." (Matteus 25:34–40)

Hva er kvalifikasjonene for å være en bror eller søster til Jesus? Det finnes bare én: et medlem av menneskeslekten. Vi er *alle* medlemmer av Jesu familie.

Og Jeg sier dere at mange skal komme fra øst og vest og sitte til bords med Abraham, Isak og Jakob i himmelens kongedømme.

—Jesus (Matteus 8:11)

23. Gud er ydmyk

Gud er det mektigste vesenet i universet, men samtidig er Han også det mest ydmyke.

Da sa engelen til dem: "Frykt ikke, for se, jeg kommer til dere med gode og store gledesnyheter, som skal være for alle mennesker. For i dag er det født dere en Frelser i Davids by, Han er Kristus, Herren. Og dette skal dere ha som tegn: Dere skal finne Spedbarnet svøpt i linklær, og det ligger i en krybbe." (Lukas 2:10–12)

Gud valgte den mest ydmyke inntreden i vår verden—som et harmløst spedbarn som lå i et mattrau.

Kom til Meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Ta Mitt åk på dere og lær av Meg, for Jeg er saktmodig og beskjeden av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For Mitt åk er godt, og Min byrde er lett. (Matteus 11:28–30)

Hvordan kunne Jesus, Guds sønn, være tydeligere? Han sier: "Jeg er saktmodig og beskjeden av hjertet."

Men Jesus sa til ham: "Revene har huler og fuglene i luften har reder, men Menneskesønnen har ikke noe sted der Han kan hvile sitt hode." (Matteus 8:20)

Her identifiserer Jesus seg med de fattigste i samfunnet: de hjemløse.

Og de kledde Ham i purpur; og de flettet en krone av torner og satte den på Hans hode, og de begynte å hilse Ham: "Vær hilset, jødernes Konge!" Så slo de Ham i hodet med et rør og spyttet på Ham; og de bøyde kne og tilba Ham. Og da de hadde spottet Ham, tok de purpurkappen av Han, kledde Ham i Hans egne klær og førte Ham ut for å korsfeste Ham. Og da de hadde korsfestet Ham, delte de Hans klesplagg ved loddkasting, for å avgjøre hva

hver av dem skulle ha. Sammen med Ham korsfestet de også to røvere, den ene på Hans høyre side og den andre på Hans venstre side. Slik ble Skriften oppfylt, som sier: Og Han ble regnet blant overtrederne. (Markus 15:17–20, 24, 27–28)

Fra Hans ydmyke fødsel til Hans korsfestelse mellom to røvere, demonstrerte Jesus, Guds Sønn, konsekvent saktmodighet og ydmykhet.

Han har vist deg, O menneske, hva som er godt; hva annet krever Herren av deg enn å gjøre rettferdighet, å elske barmhjertighet, og å vandre ydmykt med din Gud? (Mika 6:8)

Kan to vandre sammen uten at de er blitt enige om det? (Amos 3:3)

Vi vil vandre i harmoni med Gud når vi er ydmyke slik Han er.

Når vi forstår den ydmykheten vår saktmodige Gud viste, hvordan kan vi da nære et eneste fnugg av tvil om Hans troverdighet?

Vi har alle gått oss vill som sauer; vi har vendt oss hver og en til vår egen vei; og Herren har lagt hele vår syndeskyld på Ham. Han ble undertrykt, og Han ble plaget, likevel åpnet Han ikke sin munn; Han ble ført som et lam til slakteren, og slik en sau er stille for de som klipper henne, slik åpner Han ikke sin munn. Han ble tatt bort fra fengsel og fra dom, og hvem skal kunngjøre Hans generasjon? For Han ble utryddet fra de levendes land; Han ble slått for Mitt folks overtredelse. Og han gav Ham Hans grav hos de onde—og hos

den rike i sin død, fordi Han ikke hadde gjort noen voldsgjerning, og det var heller ikke noe falskhet i Hans munn.

—Jesaja 53:6–9

24. Gud er en tjener, ikke en slavemester

Jeg kaller ikke dere lenger tjenere, for en tjener vet ikke hva hans herre gjør; men Jeg har kalt dere venner, for alt det Jeg har hørt av Min Far, har Jeg gjort kjent for dere.

—Jesus (Johannes 15:15)

Gud ønsker ikke vår blinde underkastelse i tro. Han vil ha vårt vennskap. Når vi snakker med en venn, bruker vi ikke formalitet eller mystikk. Gud vil at vi skal snakke ærlig med Ham slik vi snakker med en nær venn—det er dette som er den egentlige meningen med bønn. Gud skapte oss med evnen til å resonnerer, og Han inviterer oss til å bruke denne evnen: "Kom nå, la oss drøfte dette sammen, sier Herren" (Jesaja 1:18).

Men Jesus kalte dem til seg og sa: "Dere vet at fyrstene over folkeslagene har herredømme over dem, og de som er store utøver myndighet over dem. Men slik skal det ikke være blant dere; for den som vil være stor blant dere, han skal være deres tjener. Og den som vil være den fremste blant dere, han skal være deres tjener—slik Menneskesønnen ikke kom for å la seg tjene, men for selv å tjene, og for å gi sitt liv som løsepenge for mange." (Matteus 20:25–28)

Jesus demonstrerte livets lov—Han ga av seg selv for å tjene andre.

Og Jesus gikk omkring i hele Galilea, og Han lærte i deres synagoger, forkynte evangeliet om kongedømmet, og helbredet alle sykdommer og alle plager blant folket. Og ryktet om Han spredte seg ut over hele Syria; og de førte til Ham alle syke mennesker som led av forskjellige sykdommer og plager, og de som var besatte av djevler, og de som var sinnsyke, og de som var lamme; og Han helbredet dem. Store folkemengder fulgte Ham—fra Galilea, og fra Dekapolis, Jerusalem, Judea og fra området på den andre siden av Jordan. (Matteus 4:23–25).

Da kom en spedalsk til Ham, som bønnfalt Ham, knelte for Ham

og sa til Ham: "Hvis Du vil, kan Du gjøre meg ren." Da ble Jesus grepet av medlidenhet, og Han rakte ut sin hånd, rørte ved ham og sa til ham: "Jeg vil; bli ren." Med det samme Han hadde talt, forlot spedalskheten ham, og han var rensset. (Markus 1:40–42).

Jesus arbeidet utrettelig og medfølende for å lindre all slags lidelser. Ingen var utenfor Hans oppmerksomhet og kjærlige omsorg: "Og det er også mye annet som Jesus gjorde. Hadde det blitt skrevet ned, hver enkelt ting, tror jeg ikke hele verden ville romme alle de bøker som da måtte skrives. Amen" (Johannes 21:25).

Og da Jesus visste at Faderen hadde overgitt alt i Hans hender, og at Han var kommet fra Gud og skulle gå til Gud, reiste Han seg fra måltidet og la fra seg sine klesplagg, tok et håndkle og bandt det opp om seg. Etter dette fylte Han vann i et fat og begynte å vaske disiplenes føtter og tørke dem med håndkleet Han hadde rundt seg. (Johannes 13:3–5)

Denne åpenbarende "Guds gjerning" finner sted under Kristi Siste Måltid, bare timer før Hans rettsak og korsfestelse. Lukasevangeliet gir denne avslørende detaljen om Jesu disipler ved denne begivenheten: "Og det ble også en strid mellom dem om hvem av dem som skulle regnes som den største" (Lukas 22:24).

Her er settingen: Jesus visste at Han kom fra Gud. Alle ting var overgitt i Hans hender. Jesus var med andre ord fullt klar over at Han var Gud, med all Guds kraft. Han var også klar over at Hans egne disipler var midt oppi en strid om hvem av dem som skulle være den største i Guds rike. Hva gjorde Jesus? Han "tok et håndkle og bandt det opp om seg" og vasket føttene til sine selvgode disipler (oppgaven til en husslave i den kulturen).

La dette sinn være i dere, som også var i Kristus Jesus, som da Han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et røvet gode å være Gud lik,

men Han gjorde seg selv til en uten anseelse, og tok på seg en tjeners skikkelse, og kom i menneskers lignelse.

—Filipperbrevet 2:5–7

25. Gud elsker deg ubetinget

Kan en kvinne glemme sitt diende barn, så hun ikke skulle ha medlidenhet med sønnen fra sitt morsliv? Ja, de kan glemme, likevel vil ikke Jeg glemme deg. Se, Jeg har gravert deg på Mine håndflater.

—Jesaja 49:15–16

Vi kan ha stunder hvor vi føler at Gud har glemt oss, men følelser er ikke alltid et nøyaktig mål på virkeligheten. Gud sier at Han ikke vil glemme: "Blir ikke fem spurver solgt for to kobbermynter? Og ikke en av dem er glemt framfor Gud? Men til og med hårene på deres hode er alle sammen telt. Frykt derfor ikke; dere er mer verd enn mange spurver" (Lukas 12:6–7).

For jeg er overbevist om at verken død eller liv, eller engler eller fyrstedømmer eller makter, eller det som nå er eller det som skal komme, eller høyde eller dybde, eller noen annen skapning, skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, som er i Kristus Jesus, vår Herre. (Romerbrevet 8:38–39)

Det er umulig å overvurdere Guds kjærlighet til oss. All vår innsats for å beskrive Hans kjærlighet kommer til kort.

Se hvilken kjærlighet Faderen har gitt oss, at vi skulle bli kalt Guds sønner! (1. Johannes 3:1)

Guds håp for hver en av oss er at vi skal erkjenne Ham som vår Himmelske Far. Da vil vi innse vår arv som Guds sønner og døtre.

Ta dere i vare, så dere ikke forakter en av disse små; for Jeg sier dere: I himmelen ser deres engler alltid ansiktet til Min Far som er i himmelen. For Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var kommet bort. Hva mener dere? Hvis en mann har hundre sauer, og én av dem går seg bort, forlater han ikke da de nittini og går opp i fjellene for å lete etter den som er kommet

bort? Og hvis han skulle finne den—sannelig, Jeg sier dere: Han gleder seg mer over den ene sau en enn over de nittini som ikke var kommet bort. Slik er det heller ikke deres himmelske Fars vilje at *én* av disse små skal gå til grunne. (Matteus 18:10–14, kursiv tilføyd)

Ethvert menneske, fra den hovmodige monarken på tronen til den fattigste tiggeren på gaten, er verdifullt for Gud. Hvor verdifullt? Gud ville ha forlatt himmelen; Han ville ha lidd og dødd for bare *ett* medlem av sin menneskelige familie—hvis dette ene mennesket var det eneste som trengte frelsende forsoning.

Ja, Jeg har elsket deg med en evigvarende kjærlighet; derfor har Jeg dratt deg med kjærlig godhet.

—Jeremia 31:3

26. Guds rike

Guds rike kommer ikke slik at en kan iaktta det; heller ikke skal de si: "Se her!" eller: "Se der!" For se, Guds rike er inne i dere.

—Jesus (Lukas 17:20–21)

Denne verdens riker og institusjoner er alle synlige, med et synlig regjeringssete eller hovedkvarter. Hvis vi leter etter en synlig manifestasjon av Guds rike, vil vi ikke finne det. Guds rike blir bare åpenbart i våre hjerter når kjærligheten til Gud og hverandre erstatter vår egoisme.

Så sa han [Jesus]: "Hva skal vi sammenligne Guds kongedømme med? Eller hvilken lignelse skal vi bruke for å beskrive det?" (Markus 4:30)

Hvor vanskelig er det ikke å finne ord i menneskespråket som formidler et riktig bilde av Guds rike til dem som bare er kjent med denne verdens riker!

Jesus svarte og sa til ham: "Sannelig, sannelig, Jeg sier deg: Hvis ikke et menneske blir født på ny, kan han ikke se Guds kongedømme." (Johannes 3:3)

Det er Den Hellige Ånds arbeid å gjøre åndelige ting forståelige. Når vi tar imot Den Hellige Ånds saktmodige innflytelse, kommer den åndelige virkeligheten i fokus og gjør det mulig å se eller forstå Guds rike. Perspektivendringen som denne nye virkeligheten medfører, er forsonende og livgivende, som å bli "født på ny."

Den Hellige Ånd er ikke begrenset til å virke innenfor religionens grenser, slik vi noen ganger forestiller oss. Han snakker til alle, uavhengig av bakgrunn, hvor på kloden man befinner seg, eller hvilken ideologi man bekjenner seg til. Selv ateister er ikke immune mot Den Hellige Ånds arbeid på hjertet. Gud har ikke vår nærsynte fordommer og blir ikke fornærmet når en person ikke bekjenner seg til troen på Hans eksistens.

Det vesentlige i det åndelige som Den Hellige Ånd gjør forståelig, er ikke bare hodekunnskap, men en endring av hjertet. En medfølende og sjenerøs agnostiker eller ateist er for eksempel mer mottakelig for Den Hellige Ånds innflytelse og står nærmere Guds rike enn en selvrettferdig, hardhjertet religiøs person. Hva ville være vanskeligst for Gud—å forandre et menneskes syn på Hans eksistens eller å endre et gjenstridig, hardt hjerte?

Så kom de til Ham med små barn, for at Han skulle røre ved dem; men Hans disipler refset dem som kom med dem. Men da Jesus så det, ble Han meget forarget og sa til dem: "La de små barna komme til Meg, og forby dem det ikke; for Guds kongedømme hører slike til. Sannelig, Jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds kongedømme som et lite barn, skal slett ikke komme inn i det." (Markus 10:13–15)

Når det gjelder å lære sannheten om Gud og Hans rike, er det vanskeligste ikke selve læringen, men *avlæringen* som må gjøres. Mange av oss har investert enormt mye i å utvikle vårt Gudsbilde. Hvis dette bildet er forvrengt, kan det være spesielt vanskelig å gi slipp på det. Siden et forvrengt Gudsbilde har vært innbakt i folkereligionen i så lang tid, står det som det største hinderet for å forstå sannheten om Gud og Hans rike. Barn har vært relativt mindre eksponert for dette forvrengte Gudsbildet, noe som gjør det lettere for dem å akseptere sannheten om vår saktmodige Gud.

På den tiden kom disiplene til Jesus og sa: "Hvem er den største i himmelens kongedømme?" Da kalte Jesus til seg et lite barn, og stilte det midt iblant dem, og sa: "Sannelig, Jeg sier dere: Hvis dere ikke omvender dere og blir som små barn, skal dere ikke komme inn i himmelens kongedømme. Derfor den som ydmyker seg som dette lille barnet, er den største i himmelens kongedømme." (Matteus 18:1–4)

Himmelriket er det motsatte av denne verdens riker. Der er ikke rom for arroganse, manipulasjon, tvang, eller stillingsstolthet. Vi trenger en barnlig tillit til vår Himmelske Far og en villighet til å la oss undervise.

Himmelens kongedømme er også likt en skatt som var gjemt i en åker, og som en mann fant og siden gjemte; og i glede over den går han bort og selger alt han har, og kjøper åkeren. Himmelens kongedømme er også likt en kjøpmann som søker etter vakre perler, og da han hadde funnet en kostbar perle, gikk han bort og solgte alt han eide, og kjøpte den. (Matteus 13:44–46)

Når vi forstår sannheten om Gud—at Han har en grenseløs, andre-sentrert kjærlighet, og at Han er fullstendig troverdig, barmhjertig og gavmild—vil vi samtidig få en klar forståelse av hvordan Hans rike er. Vi vil se at vårt forvrengte bilde av Gud er verdiløst, og vi vil med glede selge det for å kjøpe det sanne bildet av Gud og Hans rike.

Så kom en av de skriftlærde, han hadde hørt dem samtale med hverandre, og han skjønte at Han hadde svart dem godt, og han spurte Ham: "Hvilket er det første av alle bud?" Jesus svarte ham: "Det første av alle budene er: Hør, O Israel, Herren vår Gud er én Herre. Og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel, og av hele ditt sinn, og av all din kraft. Dette er det første budet. Og det andre er like stort, nemlig dette: Du skal elske din neste som deg selv. Det er ikke noe annet bud som er større enn disse." Den skriftlærde sa til Ham: "Godt, Mester. Du har talt sannheten, for det er én Gud, og det er ingen andre enn Ham. Og å elske Ham av hele hjertet, med all forstand, av hele sjelen, og av all kraft, og å elske sin neste som seg selv, er mer enn alle heloffer og slakteroffer." Da Jesus så at han svarte klokt, sa Han til ham: "Du er ikke langt borte fra Guds kongedømme." (Markus 12:28–34)

Jesus oppmuntret den skriftlærde Han besvarte: "Du er ikke langt borte fra Guds kongedømme." Den skriftlærde ga uttrykk for en dypere forståelse av den åndelig virkeligheten enn de fleste. Han gikk dypere enn en overfladisk lesning av Skriften og forsto visjonen om kjærlighetens lov som Jesus presenterte.

Hvordan vil det være på den nye jorden når kjærlighetens lov er den eneste loven i landet? Guds andre-sentrerte kjærlighet vil gjenspeiles i

hele menneskeheten. Alle vil elske og verdsette alle andre mennesker som "bedre enn seg selv" (Filipperbrevet 2:3). Det vil eksistere en tilstand av lykke og trygghet som er uendelig mye større enn det vi kan forestille oss.

Men som det står skrevet: "Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke har kommet opp i menneskets hjerte, det som Gud har gjort i stand for dem som elsker Ham."

—1. Korinterbrev 2:9

27. Gud tilbyr oss sann frihet

Da sa Gud: "La Oss danne mennesker i Vårt bilde, etter Vår likhet; la dem ha herredømme over fisken i havet, over fuglene i luften og over småfeet og storfeet, over hele jorden og over hvert kryp som rører seg på jorden."

—1. Mosebok 1:26

Det herredømmet over jorden som Gud ga menneskene, innebar ikke at de skulle misbruke eller utnytte den. Adam og Eva og deres etterkommere skulle være kjærlige forvaltere av jorden og alle skapninger på den. Skriften sier: "Jorden har Han gitt til menneskebarna" (Salmene 115:16). Da våre første foreldre trodde på løgningen om at Gud er selvisk og undertrykkende, ble de overmannet av bedrageren, og deres sinn ble ført i trelldom under ham: "For det et menneske er overvunnet av, det er han også i trelldom under" (2. Peter 2:19). Der Adam og Eva en gang var frie, var de og deres barn nå i trelldom under djevelen. I et skremmende øyeblikk etter syndefallet så det ut til at menneskeheten ikke ville ha noen annen utvei enn å være hjelpeløst dømt til den samme uunngåelige ødeleggelsen som Satan og de andre falne englene.

Men det finnes gode nyheter: Gud sørget for en vei ut av trelldommen for dem og deres etterkommere. For å møte denne nødssituasjonen, talte Gud disse ordene til Satan: "Og Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din sæd og hennes Sæd" (1. Mosebok 3:15). Hva er dette fiendskapet?

Da Satan og hans tilhengere gjorde opprør mot Gud i himmelen, gjorde de det ut fra et langvarig forhold til Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. De hadde rikelig erfaring med Guds kjærlighet og hadde ingen grunn til å tvile på Hans godhet. Da de avskjærte seg fra Gud på den måten de gjorde, gjorde de seg inkapable til å respondere på Den Hellige Ånd. Ved sin hardnakkede stolthet, hadde de dømt seg selv til mørke og til slutt glemsel, fordi de var ute av stand til å angre og vende tilbake til sin Skaper.

Da Adam og Eva syndet, gjorde de det fra et sted med begrenset kunnskap

om Gud og begrenset erfaring med Ham. De ble lurt av Satan; de *hadde ikke* tatt en kalkulert beslutning om å forkaste sin Skaper. Menneskehetens fremmedgjøring fra Gud var ikke uten kur. Guds løfte om at Han ville "sette fiendskap" mellom Satan og kvinnen, var jordens opprinnelige evangeliebudskap.

Gud holdt barmhjertig frem et håp for Adam og Eva og deres etterkommere om at deres hjerter og sinn fremdeles ville være i stand til å respondere på Den Hellige Ånd—de ville fremdeles være sårbare for Guds kjærlighet. Menneskehetens trelldom under Satan ville ikke være totalt. Hver enkelt persons frie vilje ville forbli intakt, noe som ville begrense Satans innflytelse over oss og sikre vår frihet til å velge å bli forsonet med vår Skaper.

Fordi skapningen selv også skal bli utfridd fra fordervelsens trelldom, til Guds barns herlige frihet. (Romerbrevet 8:21)

Stå derfor fast i den frihet ved hvilken Kristus har gjort oss fri, og la dere ikke nok en gang bli viklet inn i trelldommens åk. (Galaterbrevet 5:1)

Hvis da Sønnen gjør dere fri, blir dere virkelig fri. (Johannes 8:36)

For denne verdens gud har forblindet sinnene til dem som ikke tror, for at ikke lyset fra Kristi herlige evangelium, Han som er Guds bilde, skal skinne for dem. For Gud, som befalte lyset å skinne ut fra mørket, har skint i våre hjerter, for å gi lyset fra kunnskapen til Guds herlighet i Jesu Kristi ansikt. (2. Korinterbrev 4:4, 6)

Er det ikke på tide å kaste av seg det mørke dekket av loviskhet og selvmotsigelse som Satan har innhyllt Kristi evangelium i, og velge å ikke delta i den rådende misforståelsen av vår saktmodige Gud?

Hvis dere forblir i Mitt ord, da er dere i sannhet Mine disipler. Og

dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri.

—Jesus (Johannes 8:31–32)

Sannheten er den gode nyheten om vår saktmodige Gud!

Så sier Herren: La ikke den vise mannen rose seg av sin visdom, la heller ikke den mektige mannen rose seg av sin makt, la ikke den rike mannen rose seg av sin rikdom. Men la den som roser seg, rose seg av dette, at han forstår og kjenner Meg, at Jeg er Herren som utøver kjærlig godhet, dom og rettferdighet på jorden. For Jeg har behag i dette, sier Herren.

—Jeremia 9:23–24

Oppsummering

1. Riktig forstått er Bibelen fornuftig. Bibelen definerer og tolker seg selv. (Jesaja 1:18; 1. Korinterbrev 2:13)
2. Våre veier og tanker gjenspeiler ikke Guds veier og tanker. (Jesaja 55:8–9; Salmene 50:21)
3. Guds herlighet er Hans karakter. (2. Mosebok 34:6–7; 2. Korinterbrev 4:4, 6)
4. Gud er kjærlighet. (1. Johannes 4:8, 16)
5. Guds kjærlighet er fullstendig uselvisk. (Johannes 3:16–17; Romerbrevet 5:8)
6. Kjærlighet krever frihet. (5. Mosebok 30:19–20; Johannes 8:32, 36)
7. Jesus er Gud. (Johannes 1:1–3, 14; Kolosserbrevet 1:13–17)
8. Jesus er den klareste åpenbaringen av Gud. (Hebreerbrevet 1:3)
9. Gud forandrer seg aldri. (Malaki 3:6; Hebreerbrevet 13:8; Jakobs brev 1:17)
10. Gud er Skaperen og Opprettholderen—ikke ødeleggeren. (1. Mosebok 1:1; Salmene 33:6, 9; Hebreerbrevet 1:3; Lukas 9:56; Johannes 10:10)
11. Spørsmålet som er omstridt, handler om Guds styringsprinsipper—ikke om Hans makt. (1. Mosebok 3:1–5)
12. Guds rike styres av kjærlighetens lov—ikke av lovens herredømme. (Matteus 22:37–40; Galaterbrevet 5:14, 22–23; 1. Korinterbrev 13)
13. Gud bruker aldri makt. Han overvinner det onde med det gode. (Matteus 5:43–48; Romerbrevet 12:20–21; Lukas 23:34)
14. Satan er Guds motstander og en mester i å bedra. (Johannes 8:44; 2. Korinterbrev 11:14; Åpenbaringen 12:7–9; 1. Peter 5:8)

15. Synd er å se Gud som selvopptatt og upålitelig. (1. Mosebok 3:1–5; Kolosserbrevet 1:21)
16. Synd er dødelig—ikke Gud. (Romerbrevet 6:23; Jakobs brev 1: 13–15)
17. Gud dømmer oss ikke—vi dømmer oss selv. (Johannes 3:17–21; 5:22; 12:44–48; Matteus 7:1–5; Lukas 6:37; Romerbrevet 2:1–3)
18. Evangeliet er den gode nyheten om Gud. (2. Korinterbrev 4:3–6; Åpenbaringen 14:6–7; Lukas 15:11–32; Johannes 3:16–17; Romerbrevet 5:8)
19. Frelse er helbredende forsoning—det er ikke et juridisk spørsmål. (Markus 2:16–17; Lukas 4:18–19; Apostlenes gjerninger 28:27; 2. Korinterbrev 5:18)
20. Å kjenne Gud er evig liv. (Johannes 17:3)

Gjerningene til vår saktmodige Gud presenterer tungtveiende bevis fra Bibelen som frikjenner Gud fra anklagene om at Han er likegyldig, fordømmende, kontrollerende, urettferdig, hissig eller voldelig. Boken viser at hele Bibelen, riktig forstått, er i harmoni med den endelige uttalelsen: "Gud er kjærlighet" (1. Johannes 4:8).

Forfatterens egen reise mot et klarere bilde av vår saktmodige Gud strekker seg over 50 år. Han bor sammen med sin kone Julie i deres Walden-inspirerte hytte nord i Minnesota. Han nyter selskapet av mange firbeinte og fjærkleddede venner.